

Kõmüves Ida

Vaksors

⋮ ⋅ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

impresszum

a borítót tervezte:
Kőműves Mór

szerkesztette:
Kőműves Ida

lektor:
Kőműves Glória

2020.

Kőműves Ida

Vaksors

kisregény

Amikor reggel benyitott a tanáriba, legalább négy-öt kollegina fordult felé, s szinte egyszerre kérdezték:

- Hallottad?
- Mit? – kérdezett vissza, ahogy meglátta a rémült arcokat – Mi történt? Mondjátok már!
- Dehogyan hallotta, tudjátok, hogy mindig Regina az utolsó, akihez eljutnak a pletykák...
- Ez nem pletyka, ez az élet drágám!
- Vagy inkább a halál... – nyugtázta a másik, s a naplójával a kezében máris kifordult az ajtón.
- Megtudhatom végre mi történt?
- A Terka öngyilkos lett... tudod, a Bazsa Terka...
- Tény, hogy meghalt, azt nem tudni, hogy öngyilkosság lett volna, talán inkább baleset...
- Hogyisne, amikor előző nap agyba-főbe verte az az idióta Gyurka.
- Mi történt vele, mondjátok már!
- Fönn a hegyen, Büdösfürdőn, ott találták holtan a mofettában*.

Reginának zúgott a feje. Gyorsan felkapta a naplót, s indult az osztályába. Tudta, mindenki tudta, hogy Gyurka.

* a mofetta vulkáni utótevékenységhez kötődő, főleg szén-dioxidból álló gázfeltörés, szárazfürdőnek is nevezik

veri Terkát. Alig huszonkét éves volt, nem hagyta volna árván, szándékosan biztosan nem, a két éves kicsi fiát... Nem, az nem lehet, baleset lehetett, csakis baleset...

A gyerekek is ezzel fogadták az osztályban, estére már másról sem beszéltek a faluban, mint, hogy Gyurka gorombasága öngyilkosságba kergette Terkát.

Regina szerette a hegyet. Ott vonult el a falu felett. Minden nap felment, ha tehetett. Csak ott tudott kikapcsolódni, pihenni, csak a hegy nyugtatta meg mindig a lelkét bármi gondja, bánata volt. Amikor főiskolára járt, nem érezte jól magát a nagyvárosban. Alig várta, hogy hazajöhessen, minden vágya az volt, hogy itt taníthasson a szülőfalujában. Hívták haza, várták a hegyek.

A hegy tele volt élettél, fenyőfával, mókussal, fenyvescinegével... állandóan ott pittyegtek a fülébe az apró madarak, akár milyen bánata volt, ők megvigasztalták. Alig várta a délutánt, hogy felmehessen a hegyre. Nem tudta feldolgozni azt, ami Terkával történt.

*

Már fent baktatott a hegyen, a levegő tele volt a fenyők illatával, üdvözölte őt és körülölelte a már ismert erdei zsongás, ami nélkül nem tudott élni. Itt érezte magát igazán otthon, itt tudott megnyugodni a lelke.

Itt ismerte meg Ivánt is. Két évvel ezelőtt. Éppen ezen az erdei úton jött szembe vele Budösfürdő felől. Itt

köszönnek egymásnak az emberek, az ismeretlenek is, ha szembejön, hát ő is ráköszönt Ivánra, és visszaköszönt... aztán valahogy szóba elegyedtek egymással.

Egy tisztásra ért. Ide vezette akkor Ivánt, innen gyönyörködtek a napnyugtában. Innen gyönyörű a kilátás, mintha a hegyek a hátuk mögé szöktek volna és teljesen nyílt teret biztosítottak, hogy az alkony minden lépésében gyönyörködhessenek. Most is itt van a farönk, itt ültek akkor ketten. Ezúttal is kényelmesen elhelyezkedett és újra élte azokat a feledhetetlen pillanatokat, csak ezúttal egyedül.

Iván roppant jóképű fiú. Előkelő családból származik, s ő maga is tehetséges fiatalember, jogász végzettséggel egy minisztérium osztályvezetője. Még a neve is olyan előkelő hangzású: Dr. Kalgary Iván.

Akkor kicsit megijedt tőle, mert olyan vágyakozva nézte őt, olyan szerelmesen. Azt állította, hogy szerelem volt első látásra. Nála talán igen, de ő idegenkedett tőle. Mert túlságosan jóképű volt, egy menő nagyvárosi srác, akire bizonyára buknak a nők. Ő meg csak egy szerény falusi lány, aki még csak nem is járt sohasem Budapesten, hol van ő ehhez a fiúhoz képest. Nem, nem, ebből úgyszemint lehet tartós kapcsolat... akkor minek fájdtáná a szívét... annak semmi értelme, a cipész maradjon meg a kaptafánál, mondaná apa.

Akkor csak éppen megállt Iván Büdösfürdőn, gondolta két nap alatt körbenéz, azután megy tovább. Aztán meg csak halogatta az indulást, itt maradt egy egész héten át. Minden nap járták az erdőt, rengeteget beszélgettek, s

ahogy egyre jobban megismerte, már nem félt tőle. Talán ő is beleszeretett, csak nem vallotta be még önmagának sem. Csak miután hazautazott, akkor döbbsent rá, mekkora űrt hagyott benne maga után.

Leveleztek. Felvitte a hegyre a laptopját és ott a farönkön ülve írta Ivánnak hosszú leveleit.

Ő gyakran telefonált is. Persze, megengedhette magának, hiszen jól keresett, nem úgy mint ő, a szegény falusi tanítónő.

A következő nyáron újra eljött. Akkor már benn a városban, Csíkszeredán szállt meg, s érte jött minden nap. Bejárták egész Erdélyt, minden nevezetességét megnézték, meg a nagyvárosait is. Két hét együtt. Mesés volt.

Ginának szólította. Soha senki nem becázte őt, mindenkinek Regina volt. Anya szólította néha Reginek, mint kicsi korában, de már az is ritkán fordult elő. Csak Iván szólította Ginának. Akkor már ő is fülíg szerelmes volt a fiúba, de amikor megkérte a kezét, megijedt. Gondolkodási időt kért.

Persze, Iván azt szerette volna, ha vele megy Pestre, hogy majd ott élnek, ott is kaphat tanítói állást minden bizonnyal. Neki már lakása is volt, hámszobás budai lakása.

Mi lesz az ő álmaival, mi lesz az ő hegyeivel? Hogyan tud ő hegyek nélkül élni, abban a zsúfolt nagyvárosban, amit csak hírből ismert, de idegenkedett tőle. Sorjáztak benne a kérdések, de a választ ő maga sem tudta.

Azt sem tudta, megbízhat-e Ivánban. Mert mi van, ha ez csak egy fellángolás nála, ami majd gyorsan elillan.

Nem bízott a férfiakban, különösen főiskolás kora óta. Korábban nem volt fiúja, mert csak a tanulás volt számára, szerette volna elérni nagy álmát, hogy tanítónő legyen, a saját falujában. A főiskolán is távol tartotta magát a fiúktól, pedig sok udvarlója akadt, de ügyesen lerázta őket. Volt egy fiú, aki tetszett neki, de az észre sem vette őt. Aztán egyszer mégis, és engedett a csábításnak. Talán két hónapig jártak együtt, amikor kiderült számára, hogy a fiú csak fogadásból csábította el őt. Ezután többé nem érdekelték a fiúk, újra a tanulásba temetkezett.

Amikor lejárt a gondolkodási idő, nemet mondott Ivánnak. Majdnem elsírta magát, de nem tehetett mást. Iván is nagyon összetörtnek látszott, hazautazott, de nem adta fel. Folytatták a levelezést, és még gyakrabban hívta telefonon.

Minden nap felment a hegyre, vitte magával a telefont, soha sem tudta, mikor hívja őt Iván. Aztán, amikor, megcsörrent, majd meghallotta Iván bűgő hangját – Gina, szerelmem hogy vagy? – máris elolvadt, és bánta, már nagyon bánta, hogy nem mondott igent a fiúnak.

Aztán, amikor a rózsák levetették utolsó lenge szziromruhájukat, s teljesen pőrén mutogatták bájaikat, már nem járt fel a hegyre. Erős, hideg szél fújt, korán havat hozott és be kellett érnie a piciny szobácskával, amit apa a kamrából alakított át neki a nyáron, amikor Öcsi fellázadt és elűzte őt az egykori közös gyerekszobából.

Korábban hármuké volt a szoba, jó nagy szoba volt, aztán a húga tizennyolc évesen férjhez ment és ketten maradtak Öcsivel. Igaza volt az öccsének, mikor legyen neki saját szobája, ha még tizenhat évesen sem lehet? Átadta neki a nagyszobát, és ő átköltözött az egykori kamra helyére. Kamrának nem volt kicsi, inkább túl nagy is volt, de szobának igencsak picinyke, és az ablak is igen aprócska rajta. Hát persze, hogy már neki is férjhez kellett volna mennie, igaza van Öcsinek, vénlány maradt, s most egy kamrában kell meghúznia magát. Szegény anya meg mehet ki a leghidegebb télben is a fagyos udvaron keresztül a kamrába, mert a padlásfeljáróból rekesztett le apa két négyzetméternyit, hogy legyen éléskamrájuk is.

Bánta, nagyon bánta már, hogy nem mondott igent Ivánnak. Most ott lehetne vele Budapesten, a háromszobás budai lakásban. Igaza volt a fiúnak, ott vannak a budai hegyek, oda ki lehet menni gyakran, miért is volt olyan balga.

Aztán, amikor egy alkalommal azt javasolta Iván, hogy tanév végén menjen fel majd Pestre, töltsen ott a nyarat és megbarátkozhat a nagyvárossal, hátha mégis bejön neki, akkor nagyon jó ötletnek találta. Készült is rá. Gyűjtögette a pénzét. Sokszor maga is csodálkozott azon, hogy milyen agyafúrt machinációkkal igyekszik pénzt megtakarítani. Nagyon készült az utazásra, és hitte, hogy Iván mellett megbarátkozik a nagyvárossal és nem jön haza többé. Visszakaphatja anya a kamráját, Öcsi meg legyen boldog a nagyszobában, már nem kell osztzkodnia vele.

Most már közel van a tanév vége. Elbúcsúzik a negyedikeseitől, s remélhetőleg szeptembertől egy pesti iskolában kezdhet tanítani. Eldöntötte, elmegy Pestre és igent mond Ivánnak. Szereti őt, és most már hisz benne, hogy Iván viszontszereti.

„A hit a tisztánlátás egyre táguló tava, amelyet a tudatunk határán túli források táplálnak” – olvasta egyszer valahol, és most már tudta, hogy így van.

Csak azt nem tudta, hogy a mindig tisztánlátásra, józanságra törekvő elme idővel beszűkül, kiszikkad. Vakon hitt abban, hogy megtalálta a boldogságát.

*

A tanévzáró után Regina csomagolni kezdett. Apa hallgatott, anya viszont eszelősen támadta.

– Szájára vesz a falu, te lány! Hogy tudsz csak úgy oda költözni, ahhó a pesti legínyhő? Azé' okosabbnak, megfontotabbnak gondótalak.

– Nem hozzá költözöm Anya, hanem albérletbe, bár az is elképzelhető, hogy hamarosan igent fogok mondani neki.

– Én mondom neked, hogy a szájára vesz a falu... Itt nem divat ám olyasmi, mint azon a hirös Pestön.

– Anya, senki sem tudja hová megyek, hacsak tőled nem...

– Tőlem ugyan nem... de, hogy az utcára se merők kimönni, az biztos...

– És miért nem?

–Szégyönömbe...

– Hát erről van szó, Anya? Miattam ne szégyeld magad. Az én életem, úgy élem, ahogy nekem tetszik... Különben is, elegendő van ezekből a falusi előítéletekből. Fűtyülök mindenkire, csak hadd beszéljenek, amit akarnak. Ha másért nem, hát már ezért elmegyek!

Apa hallgatott, de Regina látta, hogy ő is haragszik rá, talán azért is nem szól hozzá egyetlen szót sem. Csak Öcsi ujjongott.

– Csakhogy megjött az eszed, Nővérekém! Ideje volt, végső ideje.

Így történt, hogy csak az öccse kísérte ki a vasútállomásra, csak az öccse búcsúzott el tőle. Integetett hosszan a vonat után.

Hajnalban futott be a vonat Budapestre. Iván várta az állomáson. A sok megpróbáltatás után, oly jól esett neki, amikor meglátta Ivánt a tömegben. Valahogy kimagaslott, azonnal szembetűnt érett búzakalász színű haja, meg világos vajszerű öltönye. Integetett neki, és Iván futott felé, majd megölelte, megcsókolta, újra azt érezte, hogy végre révbe ért.

Miután leparkolt, kikászálódta a kocsiból, Iván vitte a nagy bőröndöt, Regina a kis utazótáskát, s amikor látta Ivánt megállni egy gyönyörű, többemeletes, szinte új épület kapujában, azonnal felébredt benne a gyanú. Megszólalni sem mert, csak ment a fiú után, de belülről mardosta valami, majd arra gondolt, hogy most kellene megfutamodnia, most, amíg nem késő.

Az első emeleten kinyitott egy ajtót Iván, s ő mint egy alvajáró lépkedett utána. A pompa, ami eléje tárult számára idegen volt. Csak állt ott a nyitott ajtóban, sem megszólalni, sem lépni nem tudott, csak a gondolatai cikáztak össze-vissza, s nem tudta mit kellene tennie.

Iván kivette a lány kezéből a táskát, a bőrönd mellé tette, s átkarolva őt bevezette a lakásba.

– Valami baj van? – kérdezte, megemelve kicsit az állát

– Fáradtnak látszol, talán nem tudtál aludni a vonaton?

– Neeem... le sem hunytam a szemem...

– Tudod mit, most készítek reggelit, azután be kell mennem dolgozni, te viszont pihenhetsz, kialudhatod magad. Dél után jövök, s akkor elmegyünk ebédelni valahová, jó lesz?

– Hát persze! – mosolyodott el a lány – De ugye elviszel az albérletembe?

– Ó, hát persze! – majd felvette a bőröndöt és a táskát, s benyitott egy ajtón – Gyere, mire vársz, ez a te szobád! Hogy tetszik? Most rendeztem be neked, eddig ugyanis üresen állt.

Regina szóhoz sem jutott. Bement a szobába, s csak állt ott, forgott körbe, még a lélegzete is elállt. Arra gondolt, hogy a kamra után ez igen nagy váltás. A szoba tágas, a berendezésen látszott, hogy minden vadonatúj, a szőnyeg süppedt a talpa alatt, alig mert rálépni. Miután végre felocsúdott, hirtelen felkiáltott.

– Nem erről volt szó! Arra kértelek, hogy keress nekem albérletet, egy kicsi szobácskát...

– Tessék, ez az albérleted. Én egyedül úgyis csak két szobát használok, a harmadik a tiéd. No, ne csinálj belőle ügyet... megyek sütek egy rántottát, szereted?

Regina bólogatott. Miután Iván elhagyta a szobát, lerogyott az egyik fotelbe, végtelenül becsapottnak és kiszolgáltatottnak érezte magát. Eleredtek a könnyei.

– Gina!... – szólt be Iván az ajtón, majd amikor meglátta, hogy a lány sír, visszafordult és egy doboz papír zsebkendővel tért vissza.

– Gina, kicsim – odatérdelt elé és törölgetni kezdte a lány könnytől ázott szemét, arcát – mi a baj? Én csak jót akartam neked, tudom, pénzed sincs, s itt áll üresen ez a szoba... ha úgy akarsz és többé be sem teszem ide a lábam, ez csak a tiéd... hallod? Gina drágám, látod mennyire nem ismerjük egymást, adjunk egy kis időt magunknak, hogy megismerjük a másikat. Bízz bennem kérlek, szeretlek, csak jót akarok neked... hallod, szívarcú tündérlány?

– Bocsáss meg... – rebegte a lány elfúló hangon, majd kikapta a fiú kezéből a doboz zsebkendőt, kifújta az orrát, megtörölgette a szemét és átölelte a fiú nyakát – minden rendben lesz... bocsáss meg kérlek.

Miután megreggeliztek, Iván munkába ment és Regina egyedül maradt a lakásban. Először a fürdőszobába ment, hogy tükörbe nézzen. Iván azt mondta: szívarcú tündérlány! Összefogta hátul a haját, a másik kezének ujjait végigfuttatta az arca ívén. A homloka közepén kissé lejjebb volt nőve a haja, onnan indult felfelé, majd kanyarodott le egészen a keskeny állig végződően húzta

ujjait, s rámosolygott a tükörképére. Tényleg szív formája van az arcának, ezt eddig sosem vette észre, nem is hallotta soha senkitől... szívarcú tündérlány... szívarcú tündérlány... szívarcú tündérlány... szaladt fülig a szája és tánc lépésben keringőzött be a szobájába, majd nekiállt kipakolni a bőröndjeiből.

Amikor elkészült, kiment az erkélyre és szétnézett az udvaron. Három-négy kis kölyök játszott bújócskát, csak úgy visszhangzott az ipiapacs. Egy kislány észrevette őt, és szólt a többieknek, hogy ne hangoskodjanak annyira, mert ott van egy néni az ablakban, bizonyára zavarja őt. Odaszólt nekik, hogy őt nem zavarja, csak játsszanak nyugodtan. Még gyönyörködött bennük egy ideig, meg a zöld füves udvarban, ami tele volt bokrokkal, apró virágágysokkal, és facsemetékkal, amiket bizonyára akkor ültettek, amikor elkészült a ház.

A ház gyerekei itt tényleg békésen játszodozhatnak, majd ha a fák is megnőnek, már kellemes árnyékot is biztosítanak nekik. Négyemeletes volt a ház, szép, tágas lakások... bizonyára Pesten sem lakik minden ember ilyen körülmények között. Megint csak eszébe jutott a maga kamrája otthon. Kellene szólnia anyáéknak, hogy szerencsésen megérkezett, jutott eszébe. De csak később, amikor ledőlt aludni kicsit, akkor írt esemest az öccsének. Ő ajándékozta meg Öcsit karácsonykor egy telefonnal, most megkérte, hogy szóljon anyáéknak is, hogy jól van.

Amikor felébredt délután, hirtelen azt sem tudta hol van. Csak mikor meghallotta, hogy csikordul a zárban a kulcs, akkor ébredt rá, Iván az! Hazaért Iván. Azonnal fel is ugrott, és futott eléje, hogy üdvözlje.

Az ebéd fenomenális volt, azonban Regina mégis kényelmetlenül érezte magát egy ilyen luxusétteremben. Ő nem ide való, és bizonyára Iván társasági körében sem éreznél jól magát, mit keres ő itt, mit keres ennek a fiúnak a társaságában, szereti őt, de kilóg azokból a körökből, ahol Iván mozog, ezt nem szabad folytatnia, ennek úgysem lesz jó vége.

– Hogy ízlett az ebéd, Gina? Ugye fantasztikus volt, jócskán éhes is voltam már.

– Ugye vannak itt szolidabb éttermek is? Ahol bizonyára jobban érezném magam...

– Ó, csak nem okoz gondot? Hozzá lehet szokni, kis hegyi tündérem, meglátod!

Csak ennyit mondott, csak ennyi volt a reakciója... Nem, ez nem neki való, és ez a fiú sem neki való... haza kell utaznia, amíg nem késő, nem tud, és nem is akar megszokni itt, ez nem az ő világa... mit keres ő itt egyáltalán. Száguldoztak vadul a gondolatai, de Iván máris tovább rángatta és biztatta őt.

– Gyere, most végigmegyünk a Váci utcán a Vörösmarty térig, ott majd eszünk valami finom sütit a Zserbóban, azután kimegyünk a Duna partra, megmutatom a Várat, Halászbástyát, de majd oda is felmegyünk egyszer, jó lesz?

Csak bólogatott és lépegetett Iván mellett szótlan. Azon a messze földön híres Váci utcán nem is látott mást, csak ledérül öltözött lányokat, persze nyár van hőség, de ha otthon, falun ilyen alig-szoknyában, ami szinte semmit sem takar, végigmenne valaki az utcán, hát tán seprűt ragadnának a falu asszonyai, s úgy kergetnék el onnan.

Van olyan, akin felső nincs is, csak valami melltartónak csúfolt rongydarab, ami semmit sem takar ugyan, de elmondhatja magáról a viselője, hogy fel van öltözve, az aprócska sortok sem takarnak semmit... hááát itt van min legeltetni a férfiszemeket, csak éppen elmegy a kedve még az élettől is... mit keres ő itt?

Aztán Iván átkarolta, magához húzta, utána egy fagyizóba botlottak, Iván négy gombócot kért magának, ő csak kettőt. Akkor kézen fogva mentek s Iván közben mesélt, mesélt, hogy mi mindent fog majd még itt látni, csak hallgatta a hangját, mert azt jó volt hallgatni, nem is igen értette, amit mond, az nem is volt fontos, csak az, hogy együtt vannak, fogja a kezét, vagy a vállát karolja át, és hallja a hangját... neki ez jelentett most mindent.

A Duna parton viszont jól érezte magát. Onnan látták a Halászbástyát, magát a várat, no meg a Margitszigetet. Regina a hidakat kezdte sorolni. Az ott a sziget túlsó végén az Árpád híd, előtte a Margit híd, az ott a Lánchíd, majd az Erzsébet, a Szabadság, Petőfi híd, és ott még van egy új, ami innen nem látszik, Lágymányosi vagy mi is a neve?

– Te készültél hidakból? Honnan ismered őket ilyen jól?

– Tudomisen... csak fotón láttam eddig őket, de nekem az Erzsébet híd a szívem csücske. Az olyan nyúlánk, karcsú és elegáns, a fehér színével is kitűnik a többi közül. Viszont a Lánchíd az csodálatos, meg még a Szabadság hidat szeretem, mert zöld... talán azért, nem is tudom.

Nevettek. Sétáltak a parton, lassan alkonyodott már, kellemes szellő hozta a víz lágy illatát, hallgatták a

hullámok csobogását, andalogtak egymást átkarolva. Az alkony átölelte őket, majd lassan betakarta, amikor megálltak csókolózni. Regina számára megszűnt minden más, megszűnt a világ létezni, csak Iván volt, aki szerelmes szavakat súgott a fülébe és szívarcú tündérlánynak nevezte.

*

Másnap kényelmesen megreggeliztek, kávéztak, s utána felmentek a várba. Regina szerette volna megnézni a Nemzeti Galériát is.

– De hiszen, ott ellehetünk akár egész nap, akkor hogy jutunk ki a szigetre?

– Nem kell feltétlenül mindent látnunk...

– Mit szeretnél látni?

– Mondjuk, Szinyei Merse Majálisát... de a leginkább, tudod mit, a Tetemrehívást, amit Arany balladája alapján festett Gyárfás Jenő... azt nagyon szeretném látni...

A várban ebédeltek, egy szolidabb étteremben, utána mentek a szigetre. Ott már nagyon otthonosan érezte magát Regina, hiszen, ahol fák vannak, ott az ő otthona. Körbejárták a szigetet, még a fűbe is leheveredtek egyszer megpihenni. Nézték a bárányfelhőket, amint legelésznek az égi réteken, beszélgettek, ábrándoztak a jövőről.

– Mit gondolsz hegyi tündérlány, meg tudnád ezt szokni, tudnál itt élni?

– Itt a szigeten lehet, hogy tudnék, – nevettek – de minden bizonnyal a dolgozós hétköznapiakon nem jut el ide az ember. Még nem tudom, vannak itt szigetek, ahol elviselhető a lét, de nekem borzalmas ez a szmog, no nem itt a szigeten, de képzelem milyen a téli időszakban. Bizonyára még elviselhetetlenebb.

– Vannak időszakok, amikor fuldoklik az ember. Szét lehet nézni az agglomerációban, ott talán elviselhetőbb a lét, viszont, ha Pesten dolgozik az ember, akkor rengeteg időt vesztesz az utazásra, óriási a forgalom, túlterheltek az utak, nem lehet bejutni a városba.

– Tudod mi jutott eszembe?

*„... előbb az 56-oson, aztán a 63-ason,
aztán honnan-tudnám-hová
a mit-tudom-én-hányason.
Indultam ifjan és mohón
a Tág Világ, a Hír felé -
csak visz, csak visz a villamos
a nyugdíj felé, a sír felé...” – tudod kitől*

van?

– Nem vagyok túl jó irodalomból... ismerősen hangzik, de meg nem tudom mondani ki írta.

– Benjámin László! Imádom ezt a versét... A Vadaskerti úttól a Kálvin térig... ez annyi mindent elmond egy ilyen nagyvárosról, a benne lévő életformáról, annyi benne a fájdalom, a megalkuvás. Azért bele lehet fásulni, nem gondolod? Hallgasd a költőt:

*„... Lőrincen, Kispesten, Budán,
Angyalföldön - zötyög velem,
csak visz, csak visz a villamos*

*keresztül a fél életem.
Arcok cserélődnek, falak
– iskola, műhely, hivatal –
de az út változatlan az
örök egyforma kocsival.
Harminchat éve utazom,
megőszült közben a gyerek,
gyűjteménye sincs már, csupán
a megtett kilométerek;”...*

– Te kívülről tudod az egészet? Nem semmi!

– Nem, már nem tudom... körülbelül ennyi volt...
valamikor talán tudtam, sokat méláztam felette, amikor
még nem értettem, talán csak éreztem... mi van mögötte.

– Gina, tudod, hogy nagyon-nagyon szeretlek?

A következő napra a budai hegyek voltak programon.
Iván korán kelt, kiosont a lakásból, hogy bevásároljon.
Amikor megtelt szatyrokkal megérkezett, akkor már
Regina is talpon volt.

– Azt hittem, te még alszol. Hol jártál ilyen kora
reggel?

– Elugrottam bevásárolni. Úgy gondoltam, hogy
készítünk szendvicseket, meg hoztam üdítőket, mindent
hűtőtáskába rakunk és menjünk, minél előbb. Majd ott
kinn reggelizünk. Mit szólsz?

– Remek ötlet! Akkor lássunk hozzá... és hová
megyünk?

– Gondoltam, a Normafához. Az egy remek
kirándulóhely, azután meg majd megbeszéljük még.
Viszünk egy takarót, leheverhetünk rá, vannak szép
kirándulóhelyek, játszótér, kisvasút, a libegőre is

felülhetünk, de van ott úszómedence is egy szálloda kertjében, ha éppen strandolni lenne kedved...

– Úgy érzem lesz bőven látnivaló, nem vagyok annyira strandkedvelő, azt kihagyhatjuk. Hát akkor lássuk, mit hoztál, készítsünk szendvicseket... – s már ment is, kirámolt a szatyrokból és együtt szorgoskodtak a konyhaasztalon, kérdezgetve egymást, hogy a másik mit szeret, hogyan szereti. Majd megpakoltak egy hűtőtáskát és elindultak.

Ragyogó kora nyári idő volt. Éppen alkalmas egy ilyen kirándulásra. Miután leparkoltak, Regina szétnézett a terepen, majd mélyen beszívta a friss hegyi levegőt. Azonnal látta, hogy remek napja lesz.

Kerestek egy félárnyékos helyet, Iván ott leterítette a takarót, majd azt tanácsolta, kezdjék mindjárt a reggelivel, azután csatangolhatnak kedvükre.

Miután megpakolták a bendőjüket el is indultak az erdei utak egyikén. Ott mindjárt kellemesen hűvös volt a levegő, a fák buja lombkoronája föléjük hajolt, szinte beborította az eget, valóságos erdő katedrális vette őket körül. Tele volt zümmögő, csicsergő élettel és Regina egyszerre érzett olyan rendkívüli boldogságot, amit még soha előtte. Nem tudta mi az oka, az erdő, az, hogy otthon érzi magát benne, vagy a mérhetetlen szerelem töltötte be a lelkét ilyen élménnyel, hiszen ott volt mellette a fiú, akit szeretett és fogta a kezét. Úgy érezte, ennél több nem is kell, hiszen majd szétfeszítette a boldogság.

Leértek egy mély völgybe, bomló avar nehéz illata szállt, majd hamarosan a Gyermekvasút sínjei keresztezték az utukat. Ez volt a Virágvölgy. Tele virággal és illattal. Regina nem győzött futkározni egyiktől a másikig.

– Nézd Iván, mennyi virág! Ezt ismered? Réti csormolya, de van itt borzas füzike, mezei békaszáj, farkasölő sisakvirág, papsajt mályva, az a sok apró halvány kék viszont nebáncsvirág, no meg a harangvirágok sokasága. Gyönyörű ez a völgy!

Az állomáson volt pad, s amíg várakoztak a vonatra, ott megpihentek kicsit. A libegőn is ültek és megcsodálták a panorámát. Majd újra az erdei sétányokon bolyongtak, amíg vissza nem találtak oda, ahonnan reggeli után elindultak.

Már délután fél három volt. Maguk is csodálkoztak azon, hogy mikor szálltak úgy el az órák?

Bár már a gyomruk is jelezte, hogy régen volt a reggeli, így a hotel teraszára mentek és ott megebédeltek. Utána kávéit ittak, majd újra leterítették a takarót és leheveredtek pihenni.

Ott várták meg az alkonyt. Onnan gyönyörködtek a naplementében, ott vitatkoztak azon, hogy mi a különbség ez és az erdélyi alkony között. Végül Iván belátta, hogy Reginának igaza van. Ott nem lengett ez a ködfátyol-szerű füst a város felett, mint itt, amit szintén rózsaszínűre festett az alkony pírja, de eltávolítani nem tudta. Attól volt tisztább és szebb az erdélyi, mert semmi sem homályosította.

Amikor hazaértek, és becsapódott a lakás ajtaja mögöttük, már ott az előszobában azonnal egymásnak estek. Ölelkeztek, csókolóztak. Regina fel sem fogta, mint hullik le róluk egyenként minden ruhadarab, és hogy kerülnek Iván hálószojájába. Csak másnap arra ébredt, hogy egymás karjaiban alusznak, pucéran.

*

Regina ébredt elsőként. Kiosont a fürdőszobába, lezuhanyozott, majd felöltözött és a konyhába indult, gondolta készit valamit reggelire.

Félúton belebotlott a hűtőtaszába, amit ott ledobtak még előző nap, most felkapta, vitte a magával. A maradék üdítőt gyorsan a hűtőbe rakta, azután szétnézett mit tudna reggelire összedobni. Előző napról maradt néhány zsemle, majd gyorsan felmérte, milyen alapanyagok vannak a hűtőben és támadt egy ötlete. Bekapcsolta a sütőt kettőszáz fokra, hamar rátalált egy négyszögletű jénai tálra, a zsemléket kockákra aprította, volt egy darab sonka és egy darab trappista sajt, amit szintén felaprított, majd felütött három tojást, egy pohár tejfölt és még némi olíva olajat öntött hozzá, majd felverte. A zsemlét egy kevés tejjel meglocsolta, majd rászórta a sonkát, azt követően a sajtot s végül nyakon öntötte a sózott öntettel és belökte a sütőbe, húsz percre.

A fürdőből kihallatszott a víz zubogása, tehát Iván is ébren van, mire elkészül addigra a reggeli is készre sül.

– Jó reggelt, szívarcú konyhatündér! Micsoda illatok terjengnek itt? – szólt Iván, majd felkapta, megpörgette a lányt, s miután újra földet ért összeölelkeztek – Olyan boldog vagyok! Nagyon el tudnám képzelni a mindennapjainkat hasonlóan... ó, csak sose érjen véget... – suttogetta, és újra csókba fúlt a hangja.

Aznapra az Ismerkedj Budapesttel című program volt napirenden. Egész nap kószáltak a városban. Iván a kocsit is otthon hagyta. Villamoson utaztak, metrón, buszon. Aztán egy parkban ülve megtanította a lányt a GPS-t kezelni a mobilon, hogy el ne tévedjen. Regina gyorsan tanult, felvillanyozta a város lüktetése s először érezte azt, hogy meg akarja ismerni. Koncentrált Iván minden szavára, s eldöntötte, hogy másnap, miután a fiú munkába megy, nyakába veszi a várost és munkát keres, egyelőre csak titokban, szeretné meglepni kedvesét.

Egész nap a városban kószáltak. Végigmentek az Andrássy úton, megnézték az Operaházat, természetesen csak kívülről, de Iván megígérte, ha ősszel elkezdődik a színházi évad, akkor szerez jegyeket és megnéznék valamit, amit Regina szeretne.

Az Andrássy út végén ott a Hősök tere, majd a Városliget, lazíthattak, sétálhathattak, üldögélhettek az árnyas fák alatt. Közben Regina azt is megtudta, hogy itt van a Szépművészeti Múzeum, és nem utolsósorban az

Állatkert is. Már-már kezdett beleszeretni a városba, csak egy valami nyomta a szívét: a piros ruha.

Iván látta meg a kirakatban, s megkérdezte, tetszik-e neki. Ő csak megrándította a vállát, ugyan hová tudná ő azt felvenni? Akkor Iván azt mondta, menjenek el este táncolni valahová, azután beráncigálta a boltba, hogy legalább próbálja fel.

A ruha tényleg jól állt, Iván el volt ragadtatva, meg sem hallgatta őt, már ment is fizetni... Aztán, amikor ránézett a pénztárgépre, elakadt a lélegzete... több-százezer forintba került a kisestélyi... azóta bántja a lelkiismeret, miért is nem nézte meg előbb az árát, hogy lehetett ennyire mafla?

Megemlítette Ivánnak is, de csak legyintett, nem számít. Sőt, cipőt is akart venni hozzá, de abba már nem ment bele, így abban maradtak, hogy otthon fognak este táncolni, méghozzá mezítláb.

Az ebédjüket a Városligetben költötték el, a Vajdahunyad-vár teraszán. Utána csónakáztak a tavon. Mesés volt. Ivánnal minden csodálatos, még ez a szmogtól bűzlő nagyváros is. Úgy érzi, mintha el lenne varázsolva... ez az egész város, egy elvarázsolt kastély, és ha Iván mellette van és fogja a kezét, akkor elillan minden kétsége, félelme. Olyankor boldog, olyan boldog, amilyen nem volt még soha, még fenn a hegyen sem érzett ilyen határtalanul felszabadult boldogságot.

Már alkonyodott, amikor haza indultak. Még betértek egy élelmiszer boltba útközben, bevásároltak vacsorára, reggelire valót vittek haza. Majd egy cukrászdában kért

Iván valami sós süteményt, és néhány tortaszeletet válogattak még össze.

Vacsora után mindketten a maguk hálószobájában készülődtek az esti táncmulatságra. Regina feltűzte a haját, majd lezuhanyozott, azután belebújt a piros ruhájába, a haját leengedte, alaposan kifésülte a szép sötétbarna hullámos hajzuhatagot, és hagyta úgy a vállára omlani. Azután a tükör elé állt, nagyon visszafogottan kisminkelte magát, csupán egy leheletnyi árnyékot a szemhéjára, csepp rúzszt az ajkára, majd hosszasan nézegette magát. A ruha spagetti-pántos volt és testhezálló, hosszított derekától omlottak szét a könnyű selyem ráncai. Több rétegből állt a szoknya, mintha háromszögletű darabokból lett volna összekomponálva, az alsó réteg olyan fél lábszárig ért, majd mind rövidebbek követték, s amikor perdült egyet, csak úgy repült a lenge selyem, ahány darabból állt, annyifelé. Mégsem látszott ki belőle semmi, bár könnyű volt, de több rétegből állt és dúsan ráncolva volt, s nem láttatott semmit, amit a szemnek tilos volt látnia. Állt a szoba közepén a puha szőnyegen, mezítláb, s keringőzni próbált, de nem ment. Ijedten rogyott le a fotelbe, s akkor jutott eszébe, hogy talán nem is tud keringőzni. Sohasem táncolt még senkivel, csak egyedül, a hegyen a fákkal, vagy a szél táncoltatta füvekkel. Ott tudott keringőzni, vagy csak hitte, hogy tud... rettenetesen megrémült... nem, nem fog tudni táncolni Ivánnal, hogy lehetett ennyire balga...

– Gina drágám, elkészültél? – hallotta váratlanul Iván hangját közeledni. Megrémült...

– I...ig...igen, mindjárt jövök! – alig tudott ennyit kinyögni, majd felállt a fotelból, lenyelte a gombócot a torkából, s bizonytalan léptekkel elindult. Amikor ránézett mezítelen lábára, majdnem elsírta magát. *Csak neki, csakis neki lehetnek ilyen buta ötletei.* Úgy érezte elsüllyed szégyenében. Csak egy lépést tett a nappali nyitott ajtaján, s ott lecövekelt. Azonnal észrevette a hangulatvilágítást, majd a kis asztalkán a sós süteményt, a tortaszeleteket, a pezsgős poharakat. Moccanni sem tudott. Iván felugrott a fotelból s csak nézte a lányt, majd felkiáltott:

– De gyönyörű vagy! – s akkor meglátta Ivánt, sötét öltönyben, csokornyakkendővel, mezítláb... Kissé megkönnyebbült, s látta, amint elindul felé. Már szólt a gépről a zene, az ő kedvence, a Sosztakovics keringő. Iván meghajolt előtte.

– Szabad egy táncra? – ő csak bólintott. Mire a fiú átfogta a derekát és biztos kézzel vezetni kezdte. Nézték egymást szótlánul és táncoltak. Regina úgy érezte szárnyakat kapott, repült, repült, már kóválygott a feje, szédült, de olyan jó volt Ivánnal táncolni, hogy soha nem akarta abbahagyni. Nem szóltak, hiszen minden szó csak megzavarta volna a bennük zengő muzsikát. Végül megpörgette őt a saját tengelye körül néhányszor, repült a piros szoknya könnyű selyme, s ő mint egy balerina forgott, pörgött... majd amikor elcsitult a zene, Iván újra átfogta a derekát, nézte hosszan, majd el-elcsukló hangon megszólalt.

– Réti Regina, szeretlek! Szeretni foglak, míg a halál el nem választ. Légy a feleségem! – Nézték egymást és Regina nem tudott megszólalni. Miután észrevette Iván szemében a kétségbeesést, akkor bírta rá magát, hogy megszólaljon.

– ... Kalgary Iván, szeretlek! Szeretni foglak, míg a halál el nem választ... Igen, leszek a feleséged.

*

Másnap együtt ébredtek, majd együtt reggeliztek, azután Iván dolgozni ment. Regina egyedül maradt. Tele volt a lelke még mindig az előző napi mámorral. Ült a konyhaasztalnál, forgatta ujján a gyűrűt. *Iván megkérte a kezét, és ő igent mondott.* Maga is alig hitte, de ott volt az ujján a gyűrű, a piros-köves gyűrű...

Talán ezért ragaszkodott Iván a piros ruhához, mert a gyűrű már megvolt, készült rá. Reginának fogalma sem volt arról, hogy milyen értékes gyűrű van az ujján. Neki nem voltak soha ékszerei, nem is tudta értékelni. Csak forgatta, forgatta... neki az értéket az jelentette, hogy Iván, adta, eljegyezte őt... Felőle lehetett akár rubin, vagy zafír, semmit sem jelentett számára, csak az, hogy Iván eljegyezte őt, feleségül veszi... határtalanul boldog volt. *Össze fognak házasodni, össze fognak házasodni... szerette volna világgá kürtölni, Iván igenis feleségül veszi őt, a szegény, falusi tanítónőt... és itt fognak lakni, ebben a gyönyörű lakásban...*

Felugrott a helyéről, körbefutott a lakáson. *Álmodni sem mert ilyenről, amikor még a kamra-szobában lakott, odahaza. Pedig nem is volt olyan régen... Hihetetlen... Ha majd lesznek gyerekeik, ez lesz itt a gyerekszoba, ahol most lakik. Iván úgyis azt suttogta az éjjel, mámorosan: gyere, költözz át hozzám, aludjunk együtt, ezután mindig, drága, drága kicsi kincsem...*

Néhány figyelmet elterelő vargabetű után, megnyitotta a laptopját. Nem álmodozhat itt naphosszat, ideje munkát keresnie. Böngészett a neten, milyen megüresedett állások vannak. Legnagyobb örömére, több helyen kerestek tanítónőt.

Írt hamarjában egy szakmai önéletrajzot, meg táskába csúsztatta a diplomáját is, és elindult, hogy felkeressen néhány iskolát. Jó lenne, ha tudna beszélni valakivel, hogy lássa milyen esélyei vannak, vannak-e egyáltalán esélyei.

Regina napokig járta a várost, sikertelenül. Hiába kereste fel az iskolákat, nem volt senki, aki szóba állt volna vele. Azzal rázták le mindenütt, hogy e-mailen küldje be a jelentkezését és a dokumentumait, azután majd értesítik.

A modern kor, ahol csak a papír számít, az emberre már senki sem kíváncsi. Nem adta fel, még nem. Az mellett, hogy e-mailen küldözte a jelentkezését, még reménykedett, hogy talán valahol szóba is állnak vele. Aztán egyszer sikerült.

Bekopogott egy ajtón. Az igazgató-helyettes volt ott egyedül. Kedvesen leültette, beszélgettek, majd a papírjait is megnézte.

– Ön erdélyi? Látom Kolozsváron végezte a tanulmányait.

– Igen. Baj?

– Nem, nem baj, csak az a baj, hogy nem vehetjük fel, pedig, de szívesen tenném...

– Hogy érti, hogy nem vehetnek fel? Miért?

– Mert a külföldön szerzett okleveleket honosítani kell, amennyiben Magyarországon szeretne dolgozni. Ez a szabály.

– Az mit jelent? – kérdezte már-már riadtan Regina.

– Azt nem tudnám pontosan megmondani. Ezt a kérdést kérem, tegye fel az Oktatási Hivatal Magyar Ekvivalencia és Információs Központban, Ők jogosultak erre megadni a választ.

Regina úgy érezte, hogy nem sok reménye maradt. Szomorúan ballagott hazafelé, közben arra gondolt, hogy milyen jól elbeszélgettek azzal az iskolaigazgatóval, a végén ő fejezte ki sajnálatát, hogy nem vehetik fel Reginát. Azt mondta: „.... pedig nagyon ráférne a pesti gyerekekre, hogy ilyen tanítónőt kapjanak, aki más országból jön, más értékrendet képvisel... nagyon sajnálom, ha mégis sikerülne elintéznie, jelentkezzen nálunk újra, kérem.”

Otthon azután megkereste az interneten azt az Oktatási Hivatalt, hogy hátha megtudhat többet a honosításról... Megtudott, talán túl sokat is... nagy

vonalakban annyit jelentett, hogy kérhetnek bármit, mert minden szabályozva van, a lényeg az, hogy mindenért fizetnie kell, nem keveset, sokat! Akár azt is kérhetik, hogy vizsgáljon le minden tárgyból újra, persze pénzért, amiből neki nem sok van. Hiába van magyar nyelvű diplomája, Magyarországon nem érvényes... Egészen elkeseredett... nem, nem lehet tanítónő, más munkát kell keresnie.

Ivánnak nem szólt semmiről, gondolta szétnéz, hogy milyen területen kaphatna állást a végzettségével. Böngészte az álláshirdetéseket, telefonálgatott, de mindenhol elutasító választ kapott, vagy be van már töltve, vagy nem felel meg a feltételeknek.

Elkeseredésében úgy döntött, hogy elmegy a legközelebbi hipermarketbe bevásárolni, és főz valami finomat vacsorára, meglepi Ivánt. Aztán amikor odaért a bevásárlóközponthoz, az ajtóra tapadt a tekintete: **ÁLLÁST KERESSEL? JELENTKEZZ: pénztárosnak, árufeltöltőnek, raktárosnak!**

Regina papírt ceruzát kotort elő és feljegyezte a telefonszámot, e-mail címet. Láttá, éppen az utolsó jelentkezési nap van, gondolta, amint hazaér felhívja őket.

Iván aznap későn ment haza, délután jelezte Reginának, hogy annyi munkát zúdítottak a nyakába, hogy este hétnél korábban nem fog végezni. Így volt ideje munka ügyben is eljárni, és a vacsorával is elkészülni. Szépen megterített és hangulatos gyertyafényes vacsorával várta haza kedvesét.

Iván fáradtan huppant le az ebédlőasztalhoz, ámult-bámult és azt firtatta, minek a tiszteletére van ez a gyertyafényes vacsora.

– Csak úgy, meglepetésnek szántam. Magam készítettem a vacsorát, jó étvágyat, drágám!

Ivánnak jólesett ez a kedveskedés, és nem győzte dicsérni Regina főztjét.

– Hidd el, még ebédelni sem volt időm, csak a büfében vettem valami száraz szendvicset... Ez most nagyon jólesik, éhes is vagyok, meg finom a főztöd édesem, hááát, hozzá tudnék szokni.

– Még mielőtt hozzászoknál elmondom, hogy talán már a jövő héten munkába állok.

– Ezt, hogy sikerült összehoznod ilyen rövid idő alatt? És hol fogsz dolgozni, melyik iskolában?

– Nem iskolában... itt a sarki önkiszolgálóban leszek árufeltöltő-pénztáros... Még nem biztos, előbb részt kell vennem egy kétnapos gyorsalpalón, azután még két napot kapok felkészülni a vizsgára, s ha átmegyek, akkor azonnal munkába állhatok.

– Vá...vááárj... pénztáros? Hát nem iskoláról beszélsz?

– Nem, az egyelőre tárgytalan. Nem akartam ezzel elrontani az esténket, honosítani kell a diplomámat, de az hosszadalmas procedura, egyelőre reménytelen. Majd talán egyszer arra is sor kerül... most ez van, de én ennek is örülök.

– Mi lesz az álmaiddal? Mondtam már, hogy a pénz nem probléma, csináld meg a honosítást, hogy taníthass, ne vesztegesd az idődet egy gyorsalpalóra.

– Iván, én most is szeretnék dolgozni, nem itthon ülni és várni a szerencsét. Majd menet közben azt is intézhetem, de most dolgoznom kell, minél előbb... Ne beszéljünk most erről, amúgy is fáradt vagy, lazíts!...

– Igazad van, sokszor minden reménytelennek látszik, de mi a reménység rabszolgái vagyunk, ugye drágám?

Táncoltak a gyertyafények mellett a Gyertyafénykeringőre. Azután összebújtak, és édes volt az álmuk is egymás karjaiban.

*

A gyorstalpalón már túl volt Regina. A leglényegesebb volt az ismerkedés a pénztárgéppel. Ő még szívesen gyakorolt volna, de nem volt rá idő, azt mondták, gyakorolhatnak élesben eleget. Azután megkapták a szabályzatot, hogy tanulmányozzák és legalább száz kódot kellett bemagolniuk a vizsgára. Ezek a péksütemények és a zöldségek, gyümölcsök kódjai voltak, amit fejből kellett beütniük a pénztárgépbe.

Azután két napon át biflázta a kódokat, ami annyira nem is egyszerű, mert csak úgy zsongnak az ember fejében a számok, s a végén már fogalma sincs, hogy mi hová tartozik. Regina készített egy kis puskát is. No nem a vizsgára, hanem ha már dolgozik, odaragasztja valahová a pénztárgépre, hogy el ne hibázza, mert azt senki sem díjazza.

Közben vacsorát készített a konyhában. Iván nagyon örült mindig a gőzölgő vacsorának, jóízűt falatoztak együtt esténként, és a hangulat is meghitté, otthonossá vált.

Regina felszabadultan sóhajtott fel, amikor kijött a vizsga-teremből. Még vártak kicsit az eredményhirdetésre. Huszonhatan indultak el, néhányan már időközben elmaradtak, nem jöttek vizsgázni sem, tizenhárom embert vettek fel, ennyien mentek át a vizsgán, közöttük volt Regina is.

Azután öt nevet soroltak fel, akiknek a Hajnal utcai áruházban kell másnap reggel munkára jelentkezniük. Regina is köztük volt. Örült nagyon, hiszen ott fog dolgozni az utcasarkon, ahol lakik, ennél jobban nem is sikerülhetett volna.

Az órára nézett, három óra múlt. Iván négykor szokott végezni, úgy döntött, hogy odamegy a minisztérium elé és megvárja Ivánt. Elmehetnek ebédelni valahová, és elújságothatja, hogy holnaptól ő is dolgozó ember lesz.

Egy hirdetőoszlop mellé állt, ahonnan éppen a kapura látott, ahol majd Iván kilép. Az árnyékba bújt, mert igen meleg volt a tűző napon. Közben eszébe jutott, hogy elnémította a telefonját, amikor a vizsgán volt. Ha később érkezik, Iván mindig jelzi előzetesen, előkotorta a telefont, de nem érkezett esemes, és hívása sem volt. Tehát várt.

Észrevett szemben egy csinos, fiatal hölgyet, aki szintén szemmel tartotta a kaput, amit Regina is. Hosszú

fekete haja volt, tűsarkú szandál, csinos fehér szoknya, valami virágmintás blúz. Igen előkelő hölgy, Regina éppen arra gondolt, hogy olyan lenne Ivánhoz való, nem ilyen szolid mint ő. Kitartóan figyelt a kapura, de időnként oda-odapislantott a fekete hajú hölgyre is.

Kezdek szállingózni kifelé az emberek a kapun. Regina erősen koncentrált, nehogy elszalassza Ivánt. Tűzött a júliusi nap, már elérte Reginát is, kénytelen volt kissé hátrább húzódni az oszlop takarásába. Ez volt eddig a legmelegebb nyári nap, szívesen elnyalogatott volna egy fagyit... de majd később, együtt Ivánnal.

Na végre, feltűnt Iván is. Már lódult volna, hogy fut feléje, de hirtelen lecövekelt, mert nem volt egyedül. Egy hirtelenszőke, fiatal lány karolt belé, és Iván hevesen beszélt hozzá, az meg álomittasan hallgatta.

Aztán a szemben várakozó fekete lányra figyelt fel, amint elindult a kapu irányába. Mintha éppen Iván felé tartana... A szőke időnként puszt nyomott Iván arcára, nevetgélt, miközben az még mindig hevesen magyarázott. Regina most már egészen az oszlop mögé húzódott és figyelt. A fekete hirtelen megtorpant Iván előtt és egy hatalmas pofont kevert le neki, majd sarkon fordult és elviharzott.

Reginának a szíve a torkában dobogott, mi történik itt? Iván nem reagált a pofonra, de a szőke simogatta a pofon helyét, nem hallotta, de látta ahogy becézgeti, majd hirtelen elé állt s szinte rámászott a férfira, átölelte a nyakát, sőt a lábaival is átkulcsolta és puszilgatta Iván arcát. Regina magáról teljesen megfeledkezve bámulta

most már ezt a jelenetet, s a gombóc egyre nőtt a torkában. A lány teljesen Ivánhoz simulva csimpaszkodott a nyakába, akkor nézett szét Iván a lány háta mögött, s hirtelen észrevette Reginát a hirdetőoszlop előtt. Gyorsan lefejtette magáról a lány karjait, taszított rajta egyet, miközben hangosan üvöltötte Regina nevét. Ez volt az a pont, amikor a lány futásnak eredt. Berohant az első mellékutcába, ahol éppen megállt egy taxi, utasa kiszállt és fizetett. Regina gyorsan odaugrott, és rimánkodva kérte a taxist, hogy vigye el sürgősen valahová. Induljon azonnal, majd mondja útközben a címet is.

– Bár ez nem szabályos hölgyem, de látom nagyon sürgős magának, hát elviszem – mondta, s már indult is. Éppen fordult volna ki a sarkon, amikor hirtelen eléje ugrott valaki, már nem tudott lefékezni, nagy koppanás hallatszott és a gyalogos elterült az úttesten.

– Már csak ez hiányzott, – dűnnyögött a taxis – ennek is sürgős dolga volt. Hölgyem, ha jót akar magának, akkor fusson innen, hívjon egy másik taxit, nekem hívnom kell a mentőket, meg kell várnom a helyszínelőket, estig sem végzek. – Látta, hogy a lány zokog a hátsó ülésen, így erőleyesebben rászólt, – menjen már, fusson!

Regina nem értette, de megijedt hirtelen, kiugrott a taxiból és futásnak eredt. Amikor kifulladt, beállt egy kapualjba, hogy kifújja magát. Óvatosan szétnézett, de Ivánt nem látta sehol... kissé megnyugodott. A kapu fölött megnézte a címet, majd taxit hívott, behúzódott a kapu alá és várt.

Amikor megállt a taxi a ház előtt, ahol Iván lakott, Reginának összeszorult a torka. Tartott tőle, hogy ő is hazaindult és összefutnak. Nagy levegőt vett, megkérte a taxist, hogy várjon amíg összecsomagol, csupán tíz perc, azután tovább kell vinnie. A taxis még utána szól:

– Iparkodjon hölgyem, mert ketyeg az óra!

Regina futott fel a lépcsőn, szíve a torkában dobogott... nem, nem akart összefutni Ivánnal, nem akart búcsúzkodni, elmegy, ahogy jött, észrevétlenül... tudta, tudhatta, hogy a fiú nem hozzá való... miért nem hitt a figyelmeztető jeleknek, miért nem hallgatott az eszére... mellette nem lesz sohasem boldog, csalárd, hazug... lehet, hogy sosem szerette őt... mindig volt neki más is, őt csak hitegette...

Rettegve nyitott ajtót, majd fellélegzett, amikor látta, hogy üres a lakás. Gyorsan dobálta be holmiját a bőröndbe... a piros ruhát az ágyra terítette... hullott a könnye ahogy visszanézett rá az ajtóból, úgy tűnt mintha egy vértócsa lenne az ágyon... igen, itt vérzett el a szíve...

Egy papírlapra ráírta: **VÉGE!** Otthagyta az asztalon, majd lehúzta ujjáról a gyűrűt és a papírra tette. Fogta a bőröndjeit, bezárta az ajtót, bedobta a kulcsot Iván postaládájába és futott a taxihoz.

– Keleti pályaudvar! – mondta, majd bevágta magát a hátsó ülésre és hangtalanul zokogott.

Este már a román határ felé indult vele a vonat. Addig folyton attól rettegett, hogy Iván esetleg a pályaudvaron is keresni fogja és rátalál. De nem kereste, sőt még telefonon sem hívta. Fájt neki, nagyon fájt, hogy így ért véget az ő nagy szerelme.

Az meg sem fordulhatott a fejében, hogy Iván nem hívhatta, mert egy szirénázó mentőautóban feküdt eszméletlenül.

*

A reggeli órákban futott be vele a vonat Csíkszeredára. Azt sem tudta, hogy most mihez is kezdjen. Azt az egyet tudta csupán, hogy nem mehet haza. Nem akarja anya szemrehányásait hallgatni. Itt marad a városban. Itt kell maradnia és munkát kell keresnie. Nem, nem mehet haza, most nem bírná elviselni anya megvető pillantásait, korholását, nem akarja hallgatni azt, hogy no, ugye megmondtam...

Első dolga lesz, hogy albérletet keressen. Ebben az egyben legalább szerencséje volt. Még aznap talált egy olcsó kis szobácskát magának, egy idős nyugdíjas házaspárnál, akik nagyon megörültek neki. Két diáklány lakta eddig, most érettségiztek és kiürült a szoba, de a néni nagyon örült Reginának, egy komoly, érett nő, biztosan jól kijönnek majd egymással. Ült a nénivel a kerti asztalnál és hallgatta a csacsogását. Oly jólesett ez most neki, addig sem kellett hallgatnia a saját gondolatait.

A szobát kicsit átrendezte. Mivel két ágy volt benne, hiszen ketten lakták, azonban Regina rájött, hogy az egyik tulajdonképpen összecsukható, és kellemes ülőhelyül szolgálhat, így hát helyet cserélt a két fekhely. A

kanapé került szemben a kertre néző ablakkal, az ágy viszont a belső sarokba. Volt még egy szekrény, egy polc a falon, íróasztal két székkal. Az íróasztalt is áthelyezte az ablak elé, neki elég volt egy szék, a másik bekerült a sarokba. Lassacskán otthonossá tette a kis szobát, azután hazament, s elhozta a még otthon maradt holmiját: ruháit, cipőit, kabátjait, s egyéb dolgait, amire szüksége lehet.

Anya duzzogott, dorgálta, ha már elment, miért nem maradt ott, csak kihasználta az az úri legíny.

Apa nem értette, miért nem ismerik el a diplomáját odaát, azon a Magyarországon, hát hiszen ő is magyar. Megmondta ő jó előre, hogy a suszter maradjon meg a kaptafánál.

Regina valójában ezzel érvelt, hogy emiatt jött haza, mert ott nem dolgozhat tanítónőként. Benn marad Szeredán, s ősztől ott fog tanítani, van jó albérlete, rendben lesz minden, nyugtatta szüleit.

Csak Öcsi nem hitte, Öcsi átlátott rajta, így aztán egyszer meglátogatta őt az albérletében, s akkor kisírhatta bánatát a vállán.

– Nem vagyok hozzá való, látnom kellett volna előbb, jól mondta apa, a suszter maradjon a kaptafánál.

– Biztos vagy benne Nővérekém? Nem kellett volna megbeszélned vele ezt a dolgot, talán volt rá magyarázat, amire te nem is gondoltál.

– Persze, biztosan meg tudta volna magyarázni, hiszen ő jogász, rendkívüli szókinccsel, de én nem akartam, hogy egész életemben a magyarázatait kelljen hallgatnom. Rendkívül jóképű és okos srác, nem lettem volna neki

elég, biztosan nem... Érted? Nyugodj meg Öcsi, majd túl leszek rajta, jobb lesz így... hidd el nekem, túl leszek rajta.

Bizonyára a házi néni is észrevette, hogy valami nincs vele rendben, mert egy napon azzal állt elő, hogy felmennének néhány napra aへgyre, van egy kicsiny házuk Budösfürdön, nincs-e kedve velük tartani?

Elöbь tartözködot, nem szeretne zavarni, talán hely sincs a számára, inkább majd itt vigyáz a házra. A néni azonban nem tágított.

– Nézd kislányom, engem nem csapsz be, látom én a te nagy bánatodat, gyere fel aへgyre, az segít meglásd... hely is van számodra, mi leszünk a hálóban, te meg alszol a kanapén a nappaliban. Jó lesz? Majd aへgy meggyógyít.

Velük ment. Visszakapta aへgyeit, ha csak néhány napra is. Segített a néninek kitakarítani a házat, aztán nagyokat kószált aへgyen, szívta magába a friss erdei levegőt. Azonban, a felejtés nem ment, sőt, minden virág, minden fűszál a budaiへgyeket juttatta eszébe, ahol Ivánnal oly boldogan barangoltak. Még a madarak is azt csicseregtek: i-v-á-n i-v-á-n i-v-á-n! A fák lombja azt suttogeta: szívarcú tündérlány... szííivarcú tündééérlány... szívarcúúú tündérlááány... Olyankor átölelt egy nagy fát, s neki panaszkolta el szíve nagy bánatát, de hiába próbálta vigasztalni itt minden, nem múlt a fájdalma, vigasztalhatatlan volt.

Augusztusban indult munkát keresni. Felkereste az iskolákat sorra, hátha szükségük van egy tanítónőre. Amikor már a sokadik iskolában járt és egyre fogyott benne a remény, hogy munkát kapjon a városban, amikor már-már feladta, belebotlott egy eddig számára ismeretlen iskolába, úgy gondolta ad még egy esélyt magának.

Ott kitörő lelkesedéssel fogadták. Már régóta keresnek jó tanítónőt, egy gyakornok tölti be most az állást, de majd Regina mellett még sokat fog tanulni, s végül maga is jó tanítónő lesz. Intézheti máris a papírjait, hogy szeptember elsején munkába állhasson. Örömmel várják.

Nagy kő esett le Regina szívéről, legalábbis akkor azt hitte. Azonban útban hazafelé megcsörrent a telefonja. Amikor ránézett, megrémült. Iván! Iván keresi. Most jutott csak eszébe? Hagyja őt békén, ne törje össze a szívét még jobban... hamar megszakította a hívást. Pedig olyan, de olyan jó lett volna hallani a hangját...

Újra csörgött még néhányszor, de mivel hiába, végül esemes érkezett tőle. Regina automatikusan nyúlt, hogy megnyissa, az utolsó pillanatban kapta el az ujját... Nem, nem kíváncsi a magyarázatára, nem akarja tudni, semmit sem akar tudni róla... gyorsan törölte, olvasatlanul, miközben majd megszakadt a szíve.

Regina élete rendeződni látszott. Eljött a szeptember, kezdődött az iskola. Elsősöket kapott, asszisztensnek viszont megkapta a gyakornokot. Remek lány volt, tudtak szépen együtt dolgozni, nagy segítségére volt Reginának. Gondjai azonban, mégsem szűntek meg. Gyakran érezte

rosszul magát, fáradékony volt és hányinger gyötörte. Mindent meg tudott magyarázni, hiszen annyi baj érte, az idegei felmondták a szolgálatot... de majd most már minden rendben lesz, dolgozik, leköti a munka, nyugtatta magát, s lassan a múltat is homály fedi...

Akkor hirtelen a fejéhez kapott... a múlt?... a múlt?... *Te jó ég!... Hogy eddig nem gondolt erre?* Megpróbálta elhessegetni a gondolatait, hazafelé menet mégis betért egy patikába. Este aztán tűkön ülve várt a teszt eredményére.

Pozitív!... Gyereke lesz Ivántól... gyereke...

Legalább lesz valami emléke tőle, ha már ő nem, legalább egy gyerek...

Egy gyerek? De hát mit kezd ő egy gyerekkel? Egyedül? Felnevelni, iskoláztatni egyedül... Se lakása, se semmije... Nem, erre ő nem lesz képes...

Igaza volt anyának, igaza volt, elszúrta az életét... miért is nem hallgatott rá... hogy lehetett ennyire meggondolatlan? Minek ment arra az átkozott Pestre? Csak magát hibáztathatja, egyedül csak önmagát...

Átsírta az egész éjszakát.

*

Szeptember vége volt, de még mindig kellemes melegnek örvendhettek. A kék égen apró bodor égi báránycák legelésztek, a fákon sárgultak már a levelek.

Regina búcsút intett kis diákjainak, péntek lévén, kellemes hétvégét kívánt nekik.

– Pihenjete, töltséte sok időt a szabadban, játsszatek, élvezzéte ezt a kellemes időt. Ja, és fogadjatek szót a szüleiteknek. Szervusztok.

Amikor hazaért, hirtelen ötlete támadt.

– Hermina néni, – szolt a házinénijének – felmennék a hétvégén a hegyre, ha használhatom a házikót... rám férne egy kis hegyi levegő.

– Jaj aranyoskám, hát persze, hogy használhatod. Rád fér aranyom, jót tesz a hegyi levegő. Hozom is mindjárt a kulcsot.

Már alkonyodott, mire Regina felért a hegyre. A buszállomástól már nem volt messzire a házikó, lepakolta a holmiját, s indult, hogy még legyen ideje egy sétára sötétedés előtt.

Jólesett a séta az erdőben, hallgatta az apró fenyvescinegék pittyegését... talán már aludni készültek, az erdőn hamarabb sötétedik, mint sík vidéken, a fiókákat már bizonyára álomba próbálta ringatni az anyamadár.

Még a hányinger sem bántotta úgy, mint szokta, szinte együtt lélegzett az erdő fáival, az ugrándoó mókusokkal, a szunyókáló madárkával. Olyan jó volt, most érezte először, amióta Pesten járt, hogy visszakarta a hegyeit.

Visszafordult, mert igen erős volt már a szürkület, nem lett volna kedve most egy medvével összefutni a félhomályban. A mofettánál még megállt, az ajtón lévő tájékoztató-táblát böngészte:

„.... A természetes gázömlések gyógyhatása ma már vitathatatlan, a mofetták ezeket felhasználva biztosítanak gyógymódot a panaszok enyhítésére. A szén-dioxid értágulatot eredményez, javítja a tüdő oxigénellátását, és megkönnyíti a szív munkavégzését. A radioaktív elemek hatása nyugtatóan hat az emberi szervezetre, csökkenti a szív ritmusát, és javítja az anyagcserét. A mofettagáz harmadik összetevője a kén, ami kén-hidrogén formájában a reumás betegségek esetében előnyösen hat...”

„A mofettákat bárki igénybe veheti, azonban bizonyos szabályokat kötelezően be kell tartani. Mindenki csak saját felelősségére használhatja, és nem tartózkodhat benn harminc percnél tovább, és senki sem tartózkodhat egyedül a gázfürdőben. Terhes nőknek, és 14 éven aluliaknak tilos a gázfürdőzés. Nem ajánlott szívmagasság fölé a gázba merülni...”

Még egy kicsit elidőzött ott, majd behajolt, és lenézett a mélybe. Lépcső vezetett le, talán olyan tíz-tizenkettő lehetett. Lenn két oldalt hosszú padok voltak. Még vizslatta egy ideig, majd sarkon fordult és hazament.

A kis házban aztán már végérvényesen rászakadt a magány. Ült a kis szobában, a pislákoló fénynél, kinn koromsötét volt. Nem úgy ám, mint a városban, itt semmi fény, sehonnan, félelmetes volt a sötétség. Bezárkózott, majd lezuhanyozott és lefeküdt. Éhes volt, de semmihez sem volt kedve, a gondolatok meg csak jöttek hívatlanul.

Először Iván férkőzött be a gondolataiba, és bármit is tett, akárhogyan hessegette is, megtántoríthatatlan volt.

Iván, Iván, miért tetted ezt velem? Sohasem fogod megismerni a gyermekedet! Én úgy szerettelek, hogy ennél jobban nem lehet szeretni, de te becsaptál, hitegettél... jól tudom, hogy nem voltam hozzád való, neked kellett az a kihívó szőke, aki rád akaszkodott, vagy olyan kellett, mint az az előkelő fekete, aki felpofozott. Bizonyára őt is megcsaltad... de talán ő nem is szeretett, csak én szerettelek... de nem voltam neked elég... Nem ismered meg a gyermekedet Iván, nem ismerheted meg... talán jobb lenne, ha én sem ismerném... hogy nézzek a gyermeked szemébe?... mit mondjak neki, milyen volt az apja?... család, hazug?... Nem... talán jobb lesz neki, ha meg sem születik... a mofetta!... Minek élnie tovább?... a mofetta a mofetta a megoldás!... Majd holnap... majd holnap éjjel...

Szájára veszi a falu, mint Terkát. Mindenki róla fog beszélni... jól mondta Anya, szájára veszi a falu... de az mit számít... véget kell vetnie ennek a szenvedésnek... nem szülni a világra a gyermeküket, azért, hogy ő is így szenvedjen... nem... majd holnap... majd holnap...

Másnap alig tudta kinyitni a szemét. A sok sírástól, no meg az álmatlanságtól bedagadt, rémes arc nézett rá vissza a tükörből. Szédült, hányingere volt... rosszul érezte magát... csak ki, ki innen, a fák közé... szed majd egy csokor virágot... ki kell tartania, még egy kicsit, csak még egy kicsit.

Kószált az erdőben. Nem volt sehol egy lélek, de a mókusok felvidítetták játékukkal. Olyan vidáman

kergetőztek fenn a fák ágain... igen, így élni jó, így élni szép... Vajon csak az ember boldogtalan?...

Amikor egy kis patakba botlott, lehajolt, ivott a vizéből, azután megmosta az arcát. Jólesett.

Olyan lágy volt a víz, olyan puha, mint a selyem... majd hirtelen nagy lármára figyelt fel.

Az öreg tölgyfa irányából jött a hangzavar. Éles csivitelés, jajveszékelés, segélykiáltások. *Mi történik ott?* Regina futott a fa irányába, látta a kis fenyvescinege-családot, összelármázták már a környéken lakókat, sok pici madár jó nagy lármát tud csapni. Nem értette, mi gondjuk lehet, röpködtek az apró madarak és éktelen segélykiáltásokat hallattak. Ő nem látott semmit. Vajon milyen veszély fenyegeti őket? Mi bajuk lehet, nem értette.

Azután hirtelen, szinte a lába előtt hallott valami csipogást, majd meglátta a parányi madarat.

– Hát te, mit csinálsz itt? – kérdezte riadtan, hiszen majdnem rátaposott. Akkor figyelt fel a fa odvából kikandikáló fiókákra – hé, te is fióka vagy? Talán kiestél a fészekből? Ó igen, te még nem tudatsz repülni, hiszen a szárnytollaid még nem nőttek ki – közben a madárszülők a feje felett köröztek és rikácsoltak, ahogy a torkukon kifért.

– Nyugi, nyugi, nem bántom. Vigyázok rá, látjátok? – közben azon törte a fejét, hogyan juttathatná vissza a fiókát a fészekbe. *Az odú, ahová fészkeltek, sajnos elég magasan van... viszont az ágak éppen úgy állnak, mintha létrafokok lennének. Gyerekjáték!... Igen? És hová tegyem*

a fiókát?... No, ne félj, megoldom valahogy, csak nyugodj meg...

Azután hirtelen remek ötlete támadt. Leült a fűbe, letette maga mellé a fiókát, majd levetette a cipőjét. Közben állandóan nyugtatta a szülőket is meg a fiókát is, *segítek nektek, ne lármázzatok annyira*. Az egyik sportcipőből kihúzta a cipőfűzőt, a másikba beletette a fiókát, majd átszötte a fűzővel a nyílást, nehogy kiessen belőle a madárka. Azután elindult, mindig egy ággal feljebb tette a cipőt és szép lassan haladt egyre feljebb. A szülők még mindig jajveszékeltek, tele volt már a hatalmas tölgyfa a segítségre siető kismadarakkal. Viszont, ők nem tudtak segíteni. Ezer szempár kísérté Reginát, a szülők aggódva figyelték, a többiek nagy lelki nyugalommal kísérték szemmel a megmentőt.

A cipő már-már az utolsó lépcsőfokon volt, *no, csak még egyet és elérem a fészket...* biztatta olykor önmagát Regina. Még három ágra kellett felkapaszkodnia, mire elérte a fészket. Kibontotta a cipőfűzőt, majd kézbe vette a fiókát, az pedig eszelősen csipogni kezdett. – Ne csipogj, azt hiszik bántalak. Nem bántalak, mindjárt otthon leszel, no nézd csak, itt vannak a testvérekéid – a szülők is odarepültek az ágra, ahonnan a fészkekre láttak, Reginára néztek, majd az odut kémlelték, s így felváltva követték szemükkel az eseményeket.

Regina ledobta a cipőjét, és elindult ágról ágra, egyre lejjebb. Amikor távolodni látták a lányt, a szülők is bementek az odújukba, s együtt örömködtek mind. Nagy volt a boldogság fenyvescinegééknél.

Amint leugrott Regina az utolsó ágról, elterült a fűben, rettenetes fáradtságot érzett. A madárszülők akkor ott köröztek a feje felett, majd hívták a többi madarat is, egy egész seregnyi röpködött a feje felett csicseregve, így fejezték ki hálás köszönetüket.

Regina nézte őket hosszan, gyűltek szemében a könnyek, majd hasra fordult és hangosan zokogott hosszan. A madárcák vigasztalták őt a maguk nyelvén, de Regina vigasztalhatatlan volt.

Lám, ezek az apró madarak mit megtettek egy fióka megmentéséért... Ő meg... úgy szégyelli magát... hogy is gondolhatott ilyet, egyáltalán hogy juthatott eszébe... ennyire ostoba lenne? Nem, az képtelenség. Majd a hasára tette a kezét: Pici gyermekem, szeresd a cinegéket, ők tanítottak meg arra, hogy mit jelentesz nekem... Picikém, édes pici gyermekem...

Felugrott hirtelen, kacagott, majd a magasba tárta karjait, s felkiáltott:

– Köszönöm, szívem madárcái! Jó lecke volt, de most már tudom, mit ér egy fióka! Hálás vagyok nektek érte. Köszönöm! – majd futott a patak felé, kacagott...

Megmosdott a patak vizében, belegázolt a jéghideg vízbe, s ott futkosott, kacagott és sírt is, egyszerre. Aztán kiült a fűbe szárítkozni.

Hirtelen megéhezett. Összeszedte a cipőit és futott a házikó felé. Útközben megállt a mofetta előtt, körbejárt...

Vajon Terka elolvasta a tájékoztatót? Nem, biztosan nem. Az erdőbe menekült, miután Gyurka megverte, aztán elkóborolt, később ráesteledett, már nem volt ideje hazamenni... Itt volt a mofetta közelében, hát ide jött,

gondolta senki sem jár erre, itt tölti lenn a mofettában az éjszakát, ott nincs olyan hűvös, mint az erdőben... Aztán elálmosodott, elnyúlt a padon és elaludt. „Nem ajánlott szívmagasság fölé a gázba merülni...” – ott írja a tájékoztatóban. Biztosan nem olvasta, csak elaludt a padon és a gáz megfojtotta. Nem hagyta volna itt a kicsi fiát, szándékosan biztosan nem... baleset volt... baleset... csakis így történhetett.

Futott a házikó felé, iszonyú éhséget érzett, határtalan örömet, és valami végtelen boldogságot.

* * *

II fejezet

A reménység rabszolgái

Felnyitotta a szemét. A plafont látta meg először. Idegen volt. Lassan fordította el a fejét, majd a kezeire csodálkozott rá. Miért ilyen hosszúak a körmei?... miért nem vágta le?... utálja és sohasem hagyja ennyire megnőni. *Mi történt velem? Hol vagyok? Milyen ágyban fekszem? Odakinn süt a nap és én még ágyban vagyok? Ilyen nem fordulhat elő...* Megemelte a takarót, ki akart kelni az ágyból, de a bal lába nem engedelmeskedett. Mellette infúziós állvány... hirtelen ledobta magáról a takarót, s akkor ijedtében felsikoltott.

Egy nővér rohant be, aki éppen az ajtó előtt haladt el.

– Maga kicsoda? Egek, csak nem kórházban vagyok?

– Felébredt?... Neee, ne keljen fel, maradjon ágyban, mindjárt hívom a doktor urat! – s azzal elrohant. *Doktor urat?... Hol vagyok?... Mi történt velem?...* Az orvos is futva érkezett, utána a nővér.

– No végre, csakhogy felébredt! Ne, ne keljen fel, előbb megvizsgálom, meg elbeszélgetünk kicsit. Feküdjön csak nyugodtan...

– Hogy kerültem ide, miért van a lábam gipszben, mi történt velem?... Mondja már, az istenért!

– Hogy hívják? – kérdezte a doktor nagy lelki nyugalommal, miközben széket húzott az ágyhoz és leült.

– Ne szórakozzon velem doktor, ha ön kezel, akkor csak tudja azt is, hogy hívnak. Inkább arról beszéljen, hogy a csodába kerültem ide.

– Valóban, én tudom, hogy hívják, arra vagyok kíváncsi, maga tudja-e?

– Miért ne tudnám? A nevem Kalgary Iván, mire kíváncsi még?

– Hol lakik? Utca, házszám, esetleg irányítószám...

– Mióta vagyok itt?... Ez azt jelenti, hogy régóta?... Mi történt velem, eszméletlen voltam, napokig? Hány nap..., mióta? Válaszolna?

– Ha nagyon akarja... Egy hete. Lakcím, irányítószám?...

Miután megszabadult az orvostól, akkor rémült meg igazán. *Ennyi hülyeséget összehordani, most már végképp nem értem mi történt velem, hogy kerültem ide.*

– Nővérke, kérem, hol vannak a holmijaim, visszakaphatnám a telefonom?

– Itt ebben a szekrényben vannak a holmijai, de majd én megkeresem, ha meg tudja mondani hol keressem? Nem, nem kelhet fel, az istenért... feküdjön vissza azonnal... – szólt rá erélyesen, majd a szekrényben kezdett kotorászni.

– Itt nincs semmi... itt lóg az öltönye, átkutathatom a zsebeit?

– Igen, a öltönyöm zsebében kell lennie. A pénztárcám, a lakáskulcsom az irataim, mindent hozzon ide, kérem.

- Üres minden zsebe...
- A belső zsebeket is tetszett nézni? A nadrágot hozza ide, legyen kedves.
- A belső zsebek is üresek... tessék a nadrágja... – gyorsan átkutatta a zsebeket, a farzsebet is... sehol semmi... – Nem, ez nem lehet, hol vannak a papírjaim, bankkártyám, hol a telefonom, az isten szerelmére?
- Ne izguljon, fiatalember, majd jön az édesanyja délután, meg a kis menyasszonykája, talán ők többet tudnak.

Ezen aztán hosszan elgondolkodott. *A menyasszonya? Gina itt van, minden nap bejön hozzá? Ez nagyszerű, ha így van, mindenre lesz megoldás... Gina, Gina, egyetlenem.*

Azután gondolkodott, erősen gondolkodott mi történhetett vele. *A bal lába két helyen eltört, alsó-lábszár, és térd... erős ütés érte a fejét – a doktor szerint... Igen futott... de miért futott?... egy taxi fordult ki a mellékutcából... ott, közel a minisztérium... igen... igen... jönnek, jönnek elő az emlékek... kijött a minisztérium kapuján, ott lógott a nyakán az az ostoba Móni... hiába magyarázott, hogy neki már menyasszonya van, hagyja őt békén... igen... az a liba meg csak csimpaszkodott belé... ó, már emlékszik... akkor ott megjelent Adél... felpofozta őt... fogalma sincs mivel érdemelte ki... de az a hülye liba csak csimpaszkodott belé, nem tudta lerázni... ott lógott a nyakában, amikor meglátta Ginát a hirdetőoszlopnál... most már emlékszik mindenre, világosan emlékszik... Lefejtette magáról Móni karjait, és*

Gina nevét üvöltötte... futott felé, de Gina elfutott előle, berohant a mellékutcába, ő meg rohant utána... akkor egy taxi fordult ki az utcából... persze nem nézett szét, rohant Gina után, félt, hogy elveszíti őt, meg akarta magyarázni, nem az, aminek látszik... de a taxi elütötte... Bizonyára rögtön elveszítette az eszméletét, mentő hozhatta be ide... de hol van Gina? Gina drágám!... Mindent megmagyarázok... szeretlek, nem is tudod mennyire szeretlek... de hiszen azt mondta a nővér, hogy bejössz hozzám minden nap. Várlak drága egyetlenem... és mindent megmagyarázok... tudom, meg fogsz érteni.

Délután megjelent anya, kitörő lelkesedéssel futott az ágyához.

– Csakhogy felébredtél, kisfiam! Jaj, úgy örülök, tudod, mennyit aggódtunk miattad?

– Tudom, Anya, de most már ne aggódj jól vagyok. Még valami dilidoktor meg fog vizsgálni, azután kapok mankót és közlekedhetek is és remélem haza engednek. Aprópó, te tudsz valamit a cuccaimról.

– Milyen cuccaidról?

– Először is, hol a telefonom, a pénztárcám, a lakáskulcsom?... Semmim sincs, átkutattuk minden zsebemet egy nővérkével.

– Ja, azokat hazavittem, tartottam tőle, hogy itt valaki szemet vet rá.

– Akkor légy szíves most már hozd vissza. Szükségem lenne a telefonomra, meg a többire is, hamarosan úgylis hazaengednek.

– Anyyira nem kell sietned haza, majd ha egészen rendbe jössz. A menyasszonyod úgyis hamarosan itt lesz. Azért az nem szép tőled, nem is szóltál, hogy eljegyezted Mónit...

– Kicsodát?... Anya, honnan veszed?

– Jól van no, tudom, összevesztetek valamin, de én már elintéztem Mónival, megbocsátott, itt volt velem ő is minden délután melletted...

– Anya, mit intéztél el? Mit tettél?

– Hát megtaláltam a lakásodon a jegygyűrűt az asztalon egy papíron, amire az volt írva: *Vége!* De kiengeszteltem Mónit, visszaadtam neki a gyűrűt, meg azt a piros ruhát, amit ott találtam az ágyon. Tudtam, hogy neki szántad.

– Anya, mit tettél? Hogy jössz ahhoz, hogy bemenj a lakásomba? És, hogyan intézkedhetsz a nevemben? Anya, mindent tönkretettél, nem Móni a menyasszonyom, nem Móni... – mondta zokogva – hol van Regina? Tudsz róla valamit?

– Miféle Regina? Még a neve is borzalom... Mónit jegyezted el, úgy megörült neki.

– Anya, én tudom, hogy kit jegyeztem el, te meg nem intézkedhetsz a nevemben. Jó lesz, ha szólsz annak a Móninak, hogy ide ne jöjjön többé, mert úgy hajítom ki, hogy a lába sem éri a földet. Ő az oka mindennek, meg te, anyám!

– De, kisfiam, már régen megbeszéltük, hogy Mónit veszed feleségül...

– Nem, anya! Te, meg apa beszéltétek meg. Én mást szeretek, és sohasem fogom Mónit feleségül venni.

Felnőtt ember vagyok, légy szíves ne szólj bele a dolgaimba.

– Embereld meg magad, kisfiam, mindjárt itt lesz Móni...

– Ki a francot érdekel, majd ahogy jön, úgy el is megy, lehetőleg azonnal, mert nem állok jól magamért.

*

Behallatszott a túsarkak kopogása a folyosóról, majd nyílt az ajtó, nagyot csattant, ahogy nekiütközött a falnak, s máris hallotta Móni idegesítő, selypítő csipogását.

– Iván, drága picurka cicuska, édes nyuszikám, hát felébredtél végre, no, adj hamar egy puszikát a te kis menyasszonykádnak. – Iván azonnal felemelte a karját, hogy meggátolja ebben a lányt, majd anyjához fordult:

– Anya, légy szíves menj ki a folyosóra, egy kis időre, beszédem van a „menyasszonyommal” – gúnyosan kihangsúlyozva az utolsó szót, ellentmondást nem tűrően.

– De hát... az anyád vagyok... mégis, hogy képzeled?...

– Tényleg? Tudod mit, anya, fogd a „menyasszonyodat” is, és távozzatok együtt. Ugyanis én sohasem kértem meg a kezét, és nem is fogom, azt hiszem elég érthető voltam mindkettőtök számára.

A két nő ijedten pislogott egymásra, majd Móni jajveszékelve sírni kezdett és ráborult reménybeli anyósa vállára.

– Kisfiam, tudom, nem vagy még jól, az hozta ki belőled az állatot, de majd rendbe jössz, és akkor minden rendben lesz kettőtök között is...

– Tudod anya, mi hozta ki belőlem az állatot? Te, meg ez a mihaszna nőszemély. Túlságosan megengedő, türelmes és elnéző voltam veletek, de ennek vége. Jól tudod, hogy miatta veszítettem el a menyasszonyomat, miatta történt a baleset is, mert túlságosan is finoman bántam vele... nem kellett volna... tényleg nem... de ennek egyszer s mindenkorra vége. Remélem mindketten felfogtátok, hogy sohasem volt a menyasszonyom és nem is lesz, és nem leszek ezentúl finom úriember azzal, aki ezt nem veszi tudomásul. Távozzatok, mindketten!

Sírva-ríva, összekapaszkodva hagyta el a kórtermet a két nő. Futott is a nővér hamarjában, amikor meglátta őket. Azt hitte Ivánnak van baja, aztán meglepődve látta, hogy vele minden rendben.

– Már megijedtem, hogy magának esett baja...

– Nem, nincs semmi baj. Nővérke, önnek megvan az apám telefonszáma? Fel tudná hívni, hogy jöjjön be hozzám, beszélnem kell vele... nincs meg a telefonom... nem tudom hívni.

– Igen, megvan, intézkedek máris... – és gyorsan elviharzott.

Végre magára maradt. Feküdt hanyatt, nézte a plafont, s most már legalább nyugodtan végiggondolhatta, hogyan siklott ki így az élete.

Gina, egyetlenem, hol vagy? Bizonyára hazamenekültél. Még csak fel sem hívhatlak, azt sem

tudom mi van veled, bizonyára te sem tudsz a balesetemről sem. Elmentél... otthagytad a gyűrűt is, meg a piros ruhát... azt írtad „vége”. Talán mást is írtál, de nem tudok róla... csak azt tudom, hogy nem tudok nélküled élni.

Gina, egyetlenem, meg tudsz valaha bocsátani? Nem voltam őszinte hozzád, mert nem lehet mindent elmondani annak, akit szeret az ember... legalábbis eddig azt hittem, pedig igenis, el kellett volna mondanom, de amikor belenéztem a te gyönyörű ártatlan szemeidbe, láttam a te tisztaságod... nem, nem tudtam elmondani, nem hiszem, hogy megértettél volna.

Tudtam rólad, éreztem, hogy kisebbségi érzésed van, amiatt, hogy szegénynek születted, meg, hogy nem forogsz előkelő társaságban... Tudod, hogy meg akartalak változtatni?... azt akartam, hogy olyan legyél amilyen én vagyok... Istenem, mennyire ostoba voltam. Nem neked, nem neked kellett volna megváltoznod, hanem nekem. Nekem kell megváltoznom, hallod?

Nekem kell olyanná lennem, amilyen te vagy... Tudom, hogy most szenvedsz, ahogyan én is, de ennek így kellett történnie, ennek meg kellett történnie, hogy rájöjjek, hogy nekem kell megváltoznom, nekem kell olyanná lennem, amilyen te vagy.

Rettenetesen álságos világ ez, amibe én keveredtem. Azt hittem, ha van pénzem, mindent elérhetek... minden az enyém lehet... csak most jöttem rá, hogy csak az nem lehet az enyém, amit a leginkább szeretnék, csak te nem lehetsz az enyém, aki nélkül élni sem tudok.

Gina, drágám, meg fogok változni, már elindultam azon az úton... megváltozom, hogy bátran tudjak a szemedbe nézni... nem kell a gazdagság, a jó fizetés, az minden csak más... Ó, ha belegondolok, amíg én kétmilliót fizetést veszek fel havonta, vannak emberek, akik ennek a tized- vagy huszadrészből élnek, tartanak el családot, nyomorognak reményvesztetten, amíg én dúskálok a pénzben, a jólétben... szórtam a pénzt két kézzel, és nem láttam meg a szegénységet, a nyomort, mert onnan fentről az nem látszik, gondolkodni meg elfelejt az ember... Tudod, hogy mennyivel több vagy nálam?... biztosan tudod... csak én nem tudtam... téged akartalak megváltoztatni, hozzáidomítani a jóléthez, így magamhoz láncolni téged... hát nem sikerült, te inkább a nyomort választottad, elhagytál, pedig tudom, hogy megszakadt a szíved, de te nem adod el magad... én voltam gyenge, gyáva... megbántam, tudod mennyire megbántam mindent?... Most már tudom a hozzád vezető utat... vagy ha még nem tudnám, megkeresem, és biztos vagyok benne, hogy megtalálom és visszaszerezlek az életem árán is.

A halk kopogtatásra összerendeztem. Apa nyitott be az ajtón.

– Jöttem, amint tudtam. Hogy vagy, fiam?

– Jól lennék, csak még nem látok tisztán, mi történt velem, te tudod?

– Annyit tudok, hogy valamin összezsugorodtam Mónival, s te elrohantál, aztán egy mellékutcából kiforduló taxi

elütött. Ott volt Móni, ő hívta a mentőt és ő kísért be ide. Nekünk is ő telefonált.

– És azt is ő mondta, hogy összevesztünk valamin?...

– Nekem anyád mondta... ő találta meg a gyűrűt a lakásodon, amit Móni otthagyt, meg valami piros ruhát...

– Apa, te is ott voltál a lakásomon?... Beszéltél anyával ma?

– Nem, én nem voltam ott. Persze, hívott, amikor megtudta, hogy felébredtél. Azt mondta, hogy jönnek be Mónival, nem voltak még itt?

– Ezek szerint azóta nem hívott. Voltak itt, de kidobtam őket...

– Mit csináltál? Miért?

– Apa, nekem nem Móni a menyasszonyom. Én más szeretek, eljegyeztem Reginát, anya meg Móninak adta vissza a gyűrűt, meg a ruhát, amit én Reginának vettem, őt jegyeztem el, érted?

– Hát meg kell mondjam, nem igazán...

– Mindegy... Móni miatt történt a baleset... rám akaszkodott, amikor jöttem ki a minisztériumból. Regina ott volt a téren, és látott Mónival... elrohant, és én utána futottam... ő hagyta a lakásomon a gyűrűt, meg a piros ruhát... az Gináé volt, apa, nem Mónié... és most anya eljegyezte Mónit, neki adta, az az ostoba meg elfogadta, pedig tudta, hogy nem az övé.

– Hááát, mit is mondhatnék? Tudod... te is tudod, hogy az asszonyok már régen megbeszélték, hogy összeházasodtok Mónival, a munkahelyedet is Sándor intézte, a Móni apja... hiszen tudod.

– Persze, tudom. És most azért adjam el a lelkem, vagy önmagam? Nem apa, felnyílt a szemem, elegendő van a politika fajsúlyos mindent átszövő intrikus világából. Megkönnyítem a helyzetet, amint ki tudok innen menni, felmondok. Új életet kezdek, és visszaszerzem Reginát. Apa, egy valamit tegyél meg nekem, anya elvitte a telefonom, a pénztárcám, a lakáskulcsom, azt hozd be nekem, légy szíves, még ma, megteszed?

– Azt mondd, anyád elvitte, mikor, honnan?...

– Hát innen a szekrényből, kirámolta a zsebeimet, légy szíves szerezd vissza tőle és hozd be még ma. Fel kell hívnom Ginát, el kell mondanom neki mi történt, mindent el kell mondanom neki. Érted? Ez élet-halálkérdés, légy szíves tedd ezt meg nekem.

– Jól van fiam, megpróbálom, még ma. Mindent a szerelemért! – nagyot sóhajtott, tudta, hogy nehéz dolga lesz, majd feltápáskodott és hazaindult. Még visszaszólt – aztán jövök!

*

Aznap hiába várta Iván az apját, csak másnap érkezett a délelőtti órákban.

– Tessék, nézd meg fiam, megvan-e mindened?

– Telefon, pénztárca, lakáskulcs... itt a személyim, a bankkártyám, a TB- és adókártya... talán ennyi volt. Kösz, apa. Ment gond nélkül?

- Ne is kérdezd, fiam, megküzdöttem érte keményen, de most mennem kell, már késésben vagyok...
- Jól van, menj csak! Köszönöm neked.

Azonnal a telefont vette a kezébe, és Gina számát kereste. Már többszörösen végig futott a névsoron, de Ginát nem találta. Kezdte újra és újra előlről... Sikertelenül. Nem volt szokása, de most elkáromkodta magát, aztán egy számra rányomta a hívógombot.

- Anya, hová lett Gina száma a telefonomból?
- Még kérded, a tegnapi viselkedésed után?...
- Szóval törölted? Tudod mit anya, én Reginát meg fogom találni, de téged végleg töröllek, most! – kiáltotta dühében, és tette, amint mondta.

A tulajdon anyjában nem bízhat az ember... vajon milyen emberré lettem én, ha ilyen nevelésben részesültem? Fogalmam sincs milyen ember vagyok. Ezen aztán mélyen elgondolkodott. Nem csoda, hogy Gina nem bízott meg benne, kételyei voltak folyton-folyvást, csak azt nem értette miért. Most már kezd megvilágosodni előtte, most már érti... pedig sohasem vétett Gina ellen, sohasem bántotta volna, sohasem csalta volna meg, félreértés volt, csupán félreértés... Gina, egyetlenem...

Már csak a laptopjában bízott. Ott megvan az e-mail címe és még az is lehetséges, hogy a telefonszámát ott is elmentette.

Őrület... folyton kutatott a fejében a telefonszám után, de nem találta. *Ma már teljesen hülyévé lesz az ember, a*

telefon, a számítógép az lett az emberi agy, a fejünk már teljesen üres. Emlékszik, még gyerekkorában majd minden osztálytársa telefonszámát tudta fejből, nem voltak ezek az ostoba kütyük és milyen jól megvoltak nélkük... mivé lesz a világ, ha már a gépek gondolkodnak helyettünk... az emberi agy elsorvadhat, nem lesz rá szükség...

Már túl volt a vizsgálatokon, azt mondják minden rendben, aztán mégsem akarják hazaengedni. Pár napig még maradnia kell, hogy megfigyeljék.

Mit figyelnek rajta, és mit láthatnak? Azt, hogy egyre idegesebb lesz és előbb-utóbb belebolondul ebbe az őrületbe. Szeretne hazamenni, aztán otthon a magány csendjében szépen megtervezni, hogy hogyan tovább. De itt vesztegeti csak az idejét, mert még gondolkodni sem képes...

Aztán hirtelen gondolt egyet. Megkapta a mankókat, meg kell tanulnia járni... no, hát akkor lássunk neki! Nem vesztegetheti az idejét.

Néhány nappal később hazamehetett a kórházból. Egy barátját kérte meg telefonon, hogy jöjjön érte kocsival. Mire összecsomagolt, a zárójelentést is megkapta, s nem sokkal később Karesz is megérkezett.

– Mikor szabadítanak meg a gipszedtől? – kérdezte, amíg csigalassúsággal haladt a két mankóval közlekedő Iván mellett.

– Talán két hét múlva... elég nehézkes így közlekedni, meg még autót sem vezethetek, pedig rengeteg dolgom van.

- Ezt hogy érted, te máris dolgozol?
- Dehogyan, az első dolgom ugyanis az lesz, hogy felmondok.
- Te megkegyültél, ilyen állást?... Biztos, hogy jól vagy?
- Nem, még nem vagyok jól, majd akkor leszek, ha megszabadulok a munkámtól és a pénzemtől...
- Neked elmentek otthonról, mégis mi történt veled?
- Csak annyi, hogy észhez tértem. Ne nézz hülyének, Karesz, de tényleg kellett nekem ez a baleset, hogy rájöjjek, hogy másként akarok élni. Rájöttem, hogy elhibáztam az életemet, nem élet ez így... boldog akarok lenni, meg akarok szabadulni a béklyóimtól, mindentől, amim van, mert ez boldogtalanná tesz. Szabad akarok lenni, mint a madár, repülni... repülni...

Karesz gyanakodva nézett barátjára, végül inkább szájalomná vált az érzése – csak nehogy aztán megbánd, haver – ennyit mondott csupán, mi mást is mondhatott volna.

Miután magára maradt, az volt az első, hogy megnyissa a laptopját és szerencsére megtalálta Regina telefonszámát is elmentve. Azonnal hívta is a lányt, de az megszakította a hívást. Többszöri próbálkozásai sem jártak eredménnyel. E-mailt is írt neki, ahol mindent elmondott, ecsetelve terveit is, azt, hogy elindult a változás útján és ha sikerrel jár, akkor újra felkeresi őt, mert bízik benne, hogy őket kettejük egymásnak teremtetten a Teremtő, újra együtt lesznek és együtt élhetnek boldogan.

Választ nem kapott, és Iván erősen kételkedett abban is, hogy Gina elolvasta a leveleit. Kétségbeesett, lehet, hogy Gina többé látni sem akarja őt?

Egyre jobban elkeseredett, de nem adta fel, amit elhatározott végig akarta csinálni. Miután levették lábáról a gipszet, gyógytornára járt és gyorsan gyógyult. Amikor már autót is tudott vezetni, akkor felkereste a főnökét és felmondott a munkahelyén. Ez sem ment simán, de ez a legkevésbé sem izgatta. Egészen addig táppénzen volt, amíg el nem fogadták a felmondását.

Abban az időben, városszerte járt a szóbeszéd egy fiatalemberről, aki éjszakánként járta a hajléktalan szállókat és pénzt osztogatott a szerencsétlen embereknek. A parkok padjain alvók, viszont meleg takaró alatt ébredtek reggel, s a takaró alatt még pénzt is találtak. Senki sem tudta, senki sem értette, ki a titokzatos jótevő és mi a jó cselekedeteinek mozgatórugója, de minden csoda csak három napig tart, azután már senki sem törődött a jelenséggel.

Iván időközben teljes gőzzel munkát keresett, és árúba bocsátotta a lakását. Szeretett volna elköltözni innen egy, a román határhoz közeli kisvárosba, s ott új emberként, új életet kezdeni.

Rögös út vezetett odáig, hogy ez sikerüljön. Miután rájött, hogy a szakmájában nem könnyen fog munkát találni, eldöntötte, hogy bármit elvállal, csak hogy elköltözhessen és új életet kezdhesen.

Végül egy kőművesbrigádhoz szegődött segédmunkásnak, Gyulán. Odaköltözött egy kis albérleti szobába, aztán dolgozott kora reggeltől, késő estelig, megtapasztalva a kemény fizikai munka minden előnyét, hátrányát, és azt, hogy a béréből alig futja az albérletre és önmaga fenntartására.

Esténként holtfáradtan dőlt ágyba. Olyankor mindjárt eléje kúszott Gina kedves arca, karcsú alakja. Hiányzott, őrijtően hiányzott... ez a hiány mélyen a szívébe markolt, de rátört rögtön az áldott álom az elgyötört testre, hogy megkímélje a lélek gyötrelmeitől.

A brigádban nagyon megkedvelték Ivánt, szorgalmas volt, és gyorsan tanult. A brigádvezető olykor beállította a kőművesek közé falazáshoz, és örömmel figyelte, hogy milyen ügyes, mennyire gyorsan tanul meg mindent, és nem volt hiba a munkájában. A bére is emelkedett, mert már oly sok mindent képes volt önállóan is megoldani.

Miután sikerült eladnia a lakását Pesten, keresett egy takaros kis családi házat, megvásárolta, majd beköltözött. Már nem kellett albérletet fizetnie. Bár megszerette ezt a kemény fizikai munkát, de újra elkezdett állást keresni a szakmájában, míg végül sikerrel járt, jogi tanácsadója lett egy helybeli hotel-láncnak.

Attól kezdve minden szabadidejét és pénzét a ház felújítására fordította. Most jól jött, hogy annyi mindent megtanult a kőművesektől, amit viszont nem tudott megoldani egyedül, abban a régi brigád besegített neki. Jó volt újra együtt dolgozni azokkal az egyszerű, de nagyszerű munkásemberekkel, akik még fizetséget sem

akartak tőle elfogadni a munkájukért. Akkor Iván eldöntötte, hogy ledolgozza, és ezentúl szabadidejében újra ott szorgoskodott az éppen aktuális építkezésen a brigáddal együtt.

A ház a beépített tetőtérrel két szobával bővült, szép takaros ház lett belőle, a körülötte levő telket viszont szép parkká varázsolta. Egészen más ember lett ő maga is, szinte észrevétlenül szaladt el az idő, nem volt ideje a sebeit nyalogatni, s most, amikor azt mondhatta, hogy igen, megváltozott, teljesítette minden fogadalmát, bizton bízott benne, hogy ezúttal már Regina is megbízhat benne, hát ideje felkeresni őt.

Csak akkor döbbsent rá a rideg valóságra, hogy három és fél év telt el azóta, amióta Regina elmenekült tőle.

*

Regina, attól kezdve, hogy visszajött a hegyről, teljesen megváltozott. Már nem kesergett a terhessége felett, inkább boldogan várta gyermekét, kivirult, még a szeme is ragyogott, a kisugárzása is boldog légkört teremtett körülötte. Nagyon hálás volt a fenyevescinegéktől kapott útravalóért.

Egy hétvégén hazautazott. Szerette volna megörvendeztetni szüleit, hogy nagyszülők lesznek. Boldogságában szinte nem is gondolt arra, hogy ez rosszul sülnhet el.

Amikor bejelentette, hogy várandós, apja krákogni kezdett, majd, nagyokat köhécseelve menekült ki a kertbe, aztán kapálgatni kezdett. Anyja viszont rátámadt.

– Megmontam, ugye megmontam, hogy világ csúfja lesző te lány. Nekem ide ne gyere a faluba nagy hassa', vagy én mögyök világgá szégyönömbe... – csak mondta, mondta a magát megállíthatatlanul. Öcsi próbálta csillapítani, de rá sem hederített, csak pocskondiázta tovább a tulajdon lányát, és megtiltotta neki, hogy a faluban mutakozzon.

Persze, Regina újra elkeseredett, még így is, hogy Öcsi a védelmébe vette. A szülei nyilvánvalóan kitagadták, haza sem jöhet többé. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy Hermina néniéknek is el kell mondania, mert ha ők is elkergetnék a háztól, akkor más otthont kell keresnie, ahol nyugodtan a világra hozhatja gyermekét.

Öcsi vigasztalta – ne keseredj el, én melletted állok és segítek, amiben tudok, csak szólj mindig, miben segíthetek.

A családja kihátrált az életéből, csak Öcsi maradt mellette. Csupán ez nyújtott neki egy parányi vigaszt. Hazafelé a buszon, jól kisírta magát. Aztán a könnyein át újra meglátta Ivánt. Az volt az érzése, hogy itt ül mellette, fogja a kezét. Félrebillentette a fejét az ülés háttámláján, és olyan érzés kerítette hatalmába, mintha Iván vállán nyugodna. Kimondhatatlanul jó érzés volt... majd újra felzokogott, mert annyira, de annyira hiányzott, úgy vágyott arra, hogy itt legyen mellette... még soha ennyire... fáj, iszonyúan fáj a hiánya... rettenetesen egyedül érezte magát nélküle.

Mire hazaért kissé megnyugodott, de úgy döntött, hogy most akar túl lenni minden fájdalomon, most ezen az estén. Bekopogott Hermina néniékhez.

– Szeretnék maguknak elmondani valamit, – aztán itt megrekedt, megijedt a saját hangjától, meg a következményektől. Úgy érezte, hogy nem bírja el, ezt már nem bírná el ma este. Felsóhajtott, majd váratlanul jó éjszakát kívánt, és gyorsan megragadta a kilincset.

– Várj bogaram – szót rá Hermina néni – gyere kincsem, ülj le, hiszen el akartál mondani valamit. Csak bátran gyermekem, csak bátran – biztatta mosolyogva és ez a mosoly megnyugtatta Reginát. Leült a fotelbe szembe Hermina nénivel és Gáspár bácsival és elmondta azt, ami a szívét nyomta.

– Papa, hallod papa, unokánk lesz! Jaj, hogy ezt is megadja nekünk a Jóisten... sosem hittem volna. Papa, hallod? Köszönöm kislányom, hiszen olyan vagy, mintha a gyermekünk lennél, én annyira örülök.

– Nahát, a fiunk helyett, kapunk egy unokát... – pityeredett el Gáspár bácsi.

– Maguknak van fiuk? Sohasem beszéltek róla, nem tudhattam – mentegetőzött Regina.

– Csak volt, kislányom... régi történet ez már, nagyon régi... Tizenhét éves volt, itt hagyott bennünket. Osztálykiránduláson voltak a Gyilkos-tónál, megmászták a Békás-szoros szirtjeit, tudod milyenek a kamasz kölykök, hülyéskedtek, lökdösődtek, aztán még meg is csúszott és lezuhant a szikláról. Nagyon régen volt, már elsírtuk minden könnyünket... néha szégyellem magam,

de már nem is emlékszem rá... – pityeredett el Hermina néni is, de mindjárt észbe kapott, mert érezte, hogy most Reginának van szüksége vigaszra. – Jó helyen vagy itt gyermekem, és a kicsi is jó helyre érkezik, örülök, nagyon örülök nektek. No, hallod? Mosolyogj már!

Regina megölelte a két öreget, és megnyugodva, boldogan tért nyugovóra aznap este.

Hermina néniék úgy szerették Reginát, mintha a saját gyerekük lett volna, és izgatottan boldogan várták a kis unokát is. Regina is új szülőkre lelt bennük. Mindent meg tudtak beszélni egymással, kisegítették egymást kölcsönösen, már az albérleti díjat sem fogadták el tőle.

A lány ezt úgy próbálta viszonzni, hogy hétvégére bevásárolt és szombaton és vasárnap ő vállalta az ebéd főzést is. Olyankor Hermina néni pihenhetett.

A kertben is sokat segített Hermina néninek, mert Gáspár bácsi igen-igen sokat betegeskedett az utóbbi időben, így az ő munkája is kettejükre hárult.

Öcsi is gyakran beugrott hozzá órák után és segített, a legnehezebb fizikai munkát ezúttal ő végezte a háznál, az öregek is megszerették a szorgalmas kamaszfiút.

Regina az iskolában is startra készen állt, azon igyekezett, hogy minden tudását átadja az asszisztensének, mert tisztában volt vele, hogy még tanév vége előtt el kell búcsúznia a tanítványaitól, hiszen márciusban már szülni fog.

Nem sok ideje maradt tépelődni a múlt felett. Tele volt feladattal, helyt kellett állnia az iskolában és odahaza, új családja körében is, akik együtt örömködtek, és várták vele együtt a kis jövevényt.

Csak esténként, amikor fáradtan ágyba zuhant, akkor jöttek elő a régi kedves, bár fájó emlékek, amiket ilyenkor próbált gondolatban újra élni, amíg erőt nem vett felettük az álom.

A következő év márciusában Regina egy kisfiúnak adott életet. Amikor először megkapta és a karjába vehette, meghökkent, majdnem felkiáltott, de még időben suttogóra vette a hangját: – Iván! – Annyira égbekiáltó volt a baba hasonlósága az apjához, hogy majdnem megijedt tőle.

– Talán Iván lesz a gyermek neve? – kérdezte a mellette álló szülésznő.

– Neeem, Tamás lesz... Tomi! – válaszolta zavartan Regina.

Szíve szerint Ivánnak kereszteltette volna, de az esze ellenállt, pedig elég kézenfekvőnek tűnt, hogy nap mint nap emlékeztetni fogja Ivánra. El sem hitte, hogy ilyen aprócska újszülött ennyire kifejezően képes hasonlítani az apjára.

Öcsi jött érte, és taxival mentek haza a kórházból. Befektette Regina Tomit a kiságyba, amit előzőleg Öcsivel együtt vettek meg, majd ő össze is szerelte az ágyacskát és a kanapé helyére került. Azt viszont áthelyezték a konyhába. Elég nagy volt a konyha, még a kanapénak is jutott hely, amin oly gyakran üldögélt Hermina néni és Gáspár bácsi olyankor, amikor Regina ebédet főzött, közben jókat beszélgettek egymással és Hermina néni a

baba minden nyikkanására felugrott, hogy megnézzé mi baja.

Ilyenkor Regina is boldog volt, mert azt érezte, hogy számíthat rájuk, nem hagyják magára, mégis felparázslott benne olykor a fájdalom, hogy Iván nincs mellette, Iván nem is tudja, hogy van egy fia. Pedig a gyerek egyre jobban hasonlított az apjára, ahogy nőtt, nőtt vele a sűrű érett búzakalász színű haja. Még Öcsi is megjegyezte egyszer, hogy mennyire hasonlít Ivánra.

Akkor ő csendre intette, s azóta az öccse többé nem említette Iván nevét.

Ám ő egyre többet gondolt rá. Rá gondolt akkor, amikor boldog volt és jókat játszadozott a babával, rá gondolt akkor is, amikor először mondta azt, hogy mama, akkor is rá gondolt, amikor Gáspár bácsi elpityeredett, mert azt mondta neki a gyerek, hogy papa, rá gondolt, ha virrasztott a gyerekágy mellett, és borogatást cserélgetett a kisfiú homlokán, rá gondolt, amikor hangosan kacagott a kicsi, rá gondolt, amikor sírni látta, rá gondolt folyton-folyvást, hogy kimarad Iván a gyereke életéből, és az olyankor sokszorozta az időnként fel-felparázsló emlékeinek fájdalmát.

*

Tomi nőtt, növekedett. Két éves volt, amikor Gáspár bácsi felültette a hátára, és biztatta, a gyereket, – mondd

kis unokám, gyí te Fakó! – A gyerek mondta és kacagott, amíg a Papa körbe-körbe mászott az asztal körül. Nagyon élvezetes volt számára ez a lovaglás, de sajnos nem sokáig élvezhette, Gáspár bácsit ugyanis egy kora reggelen szívroham érte. Bár gyorsan érkeztek a mentősök, az életét mégsem tudták megmenteni.

Ezt követően, hamarosan Hermina néni is ágynak esett. Regina azt sem tudta, hová-merre fusson előbb. Tomit bölcsődébe adta, mert újra tanítani kezdett, viszont Hermina nénit sem hagyhatta magára. Néhány napot besegített a szomszédból egy nyugdíjas néni, de ő sem vállalhatta hosszú időre. Akkor Hermina néni magához intette Reginát.

– Nézd kislányom, ott a szekrény alsó fiókjában találsz két borítékot. Eredj, nyisd ki a fiókot, látod a borítékokat? Az egyikben az áll: **Temetésre**, azt hagyd ott, majd eltemettetsz belőle. A másikon az áll **Regina**. No, azt vedd magadhoz, nyisd fel. Kislányom, nem dolgozhatod betegre magad, van abban elég pénz, hogy fogadj egy asszonyt, amíg még élek, elég lesz.

– A másik dolog az, hogy ma délután öt órára ide idéztem az ügyvédet, aki elkészíti a végrendeletemet. Őt is ebből fizess ki. A többi a rendelkezésedre áll, óvnod kell magad, a fiadnak szüksége van rád.

Pontban ötkor bekopogott az ügyvéd. Regina bevezette Hermina nénihez a hálósobába, s előzékenyen magukra hagyta őket, szép csendesen az ajtót is becsukta, majd a gyerekszobába ment és Tomival foglalatoskodott.

Amikor az ügyvéd elhagyta Hermina néni szobáját, kószált a házban és Reginát szólongatta. Végül rátalált a gyerekszobában, akkor kérte, hogy kövesse, csak a bejárat ajtó előtt torpant meg.

– Elkészült a végrendelet, itt van a lepecsételt borítékban. Ha Hermina néni eltávozik, a temetés után keressen fel, akkor felnyitjuk a borítékot. Megértette?

– I-gen. Remélem, még sokára fog mindez bekövetkezni.

– Sohasem lehet tudni – mondta az ügyvéd, lélektelenül, mint akinek nem számít, és persze, neki miért is számított volna. Regina még megkérdezte, mennyivel tartozik, hogy kifizesse, de az ügyvéd tiltakozott.

– Majd akkor fizet asszonyom, ha a végére pontot teszünk, az pedig akkor lesz, ha felnyitjuk a borítékot.

Regina megköszönte, majd elköszönt az ügyvédtől. Alighogy becsukta a kaput maga után, újra nyílt a kapu. Gáspár bácsi csinálta meg valamikor régen, hogy csengő jelezze a kapu nyílását, észrevegyék, ha jön valaki. Nagyon bevált náluk, és most Regina is sietett megnézni ki az érkező.

A doktor volt, aki időnként benézett Hermina néniére, de az utóbbi időben szinte mindennapos lett a látogatása.

– Jó napot. Nos, hogy vagyunk ma? – kérdezte már félúton a kapu és a bejárat között.

– Tessék bejönni doktor úr, magam is kíváncsi vagyok, mi az ön véleménye.

– Már megint maga az, doktor? Olyan mint a keselyűk... – évődött Hermina néni – nem dobom ám fel a

talpam olyan könnyen, ne aggodalmaskodjon annyira, inkább nősüljön meg má', mire vár, tán tapsra? – s tapsikolni kezdett.

– Ez már valami, örülök, hogy ilyen jókedvében találom, Hermina néni. No, csak meghallgatom a motorját, és már megyek is, úgy látom nincs itt rám szükség.

Regina kiment, hogy ránézzon kicsi fiára. Elmerülten játszott az építőkockákkal, nagy gonddal rakta egyiket a másikra, egészen belefeledkezve, gondosan minden kockát ügyesen illesztve a másikhöz. Annyira belemerült a játékba, hogy észre sem vette, anyja ott áll és figyeli őt.

– Iván... Iván... – motyogott maga elé... Csak nézte csöpp fiát, mintha Iván ült volna ott előtte, és rakta figyelmesen a kockákat egymásra... nézte hosszan szőke, kócos fejecskéjét, a picit előre ugró állacskáját, szinte látta a sötét fekete szempárt maga előtt, s máris ott állt előtte Iván, s nézett rá szerelmesen, ragyogó szemekkel... érezte, hogy kibuggyantak szeméből a könnyek, de nem törődött most azzal, hagyta, hogy végig folyjanak az arcán...

– Regina! – szólalt meg a doktor a háta mögött. Egyszerre felsikoltott ijedtében. Kisfia hozzá futott, átölelte.

– Mi az mama, miért sírsz?

– Nem sírok kicsim, csak gyönyörködöm, hogy milyen szép várat építettél, picikém, ez tényleg nagyon szép, nagyon ügyes vagy.

– Tényleg ezért sírsz, ezek is olyan... hogy is szoktad mondani?

– Örömkönnyek!

– Igen, ezek is örömkönnyekek?... Majd letörlöm őket, ahogy te szoktad nekem, amikor sírok – majd kis kezecskéjével szétmaszatotha anyja arcán a könnyeket.

– Megható jelenet, – szólalt meg a doktor a háta mögött – csak egy szóra, Regina kedves...

– Hogy van Hermina néni? Minden rendben?

– Azt azért nem mondanám... tudja kedves, mindig gyanús, az ilyen idős betegeknél, ha jobban érzi magukat az eddig átlagosnál. És Hermina néni, most úgy tűnik, sokkal jobban érzi magát.

– Mit akar ezzel mondani?...

– Csupán azt, hogy... mindenesetre szóljon, bármi történik is... éjjel is, bármikor csörögjön rám, én tüstént jövök... ne maradjon egyedül egy haldoklóval... Ne ijedjen meg, de hát itt a kisfia is... szóljon, jövök bármikor...

Ezek után Regina még inkább kétségbeesett. Futott is nyomban Hermina nénihez.

– No, elment már az a vészmadár doktor?... Aranyos fiatalember... meg magányos szegény. Te tudtad, hogy elhagyta a felesége? Se szó, se beszéd, amikor éjjel beteghez hívták, mire hazament már nem találta ott az asszonyát. Úgy elment, huss! Szegényem, már két éve egyedül van, pedig nagyon lelkiismeretes ám, meg jó ember...

– Ezt most miért mondja nekem, Hermina néni?

– Csak úgy mondom... hogy mondjak valamit... Ha én is elmegyek, aranyom, akkor nagyon egyedül leszel...

– Nem leszek egyedül, Hermina néni, itt a kisfiam. Különben... nem megy maga sehová, legfeljebb alszik

most egy jót éjjel... A gyógyszereket bevettük, esetleg kér valamit elalvás előtt, egy pohár tejet, vagy hámozzak meg egy almát?...

– Nem kell nekem már semmi, majd mielőtt lefekteted Tomikát, hozd be, hadd... kívánjak neki jó éjszakát.

– Rendben... még megigazítom a párnáját... no, így jó lesz?

– Jó lesz, aranyom, köszönöm...

Miután megfürdette Tomikát, ráadta a pizsamát, majd a karjára vette a gyereket, – no, most még jó éjszakát kívánunk Hermina néninek, azután megyünk az ágyikóba, jó lesz, kicsim?

A gyerek bólogatott, miközben egyre laposabbakat pislantott. Regina mosolyogva nyitott be az ajtón, de azonnal látta, hogy Hermina néni már alszik – Pszt... már elaludt, legyünk csendesek, jó kicsim? – Igen... jó éjszakát nagymama! – suttogta a kisfiú, miközben csendben elhagyták a szobát.

Magához ölelte kisfiát, jó éjt-pusztit nyomott a homlokára, betakargatta, majd visszaosont Hermina néni szobájába. Az idős asszony már élettelen volt.

*

A temetés után, Regina holtfáradtan rogyott le a kanapéra a konyhában. Öcsi Tominak éppen uzsonnát adott, valami gyümölcsöt majszoltak.

– Te kérsz valamit? – kérdezte Öcsi – szedtünk barackot, meg ringlót a kertben, kérsz? Vagy inkább főzök egy kávét? Ahogy elnézlek, szívesebben aludnál egyet...

– Jól látod, nem kérek semmit... amúgy, lehet, hogy már alszom is... rémes időszak van mögöttem, ennyi mindent túlélni, ilyen rövid idő alatt... iszonyú fáradtságot érzek, teljesen magamon kívül vagyok... pedig nincs megállás, talán lakást kellene keresnem, ki tudja meddig maradhatunk itt?... Öcsi, itt maradsz még ma éjjel?

– Maradhatok, ameddig akarod... már szünetem van, tudod?

– Persze, csak már gondolkodni nem tudok...

– Mami, te is beteg vagy? – bújt hozzá Tomika.

– Nem, nem kicsim, csak nagyon fáradt vagyok...

– Pihenj mami, majd Öcsi játszik velem addig, jó?

– Jó, hogy vagytok nekem! Neked nem Öcsi, kis kópé, neked Robi... jó menjetek játszani! – Regina eldőlt ott a kanapén és már aludt is.

A telefon csörgése ébresztette fel, és már hallotta is Öcsi hangját, – igen, adom máris. – Csak beszólt a konyhába, – valami ügyvéd keres.

Regina összerezzen, – hát essünk túl ezen is, remélem ez az utolsó keserű pirula. – Majd hirtelen a fejéhez kapott. Nem tudta ugyanis, hogy hová tette a borítékot, amit Hermina néni adott neki. A temetésre szánt összeget elköltötte, sőt még a magáéból is adott hozzá, de amit neki adott Hermina néni, hogy fizesse ki az ügyvédet, hirtelenjében fogalma sem volt, hogy hová tehette.

Mindenesetre felvette a telefont, és már hallotta is az ügyvéd hangját:

– Regina kedves, ma délután négyre legyen itt az irodámban, felnyitjuk a végrendeletet!

Felforgatta a fiókokat, sőt az egész szobát, végül a fehéreneműs fiókban bukkant rá a borítékra, és fellélegzett. Akkor bele sem nézett, később meg is feledkezett róla, most felnyitotta, hogy lássa mennyi pénz van benne. Szinte felsikoltott, amikor meglátta a sok pénzt. Öcsi is rákérdezett:

– Honnan neked ez a rengeteg pénz?

– Egy angyaltól – suttogta meghiúsultan. – Hermina néni adta, néhány nappal a halála előtt... meg sem néztem, alig hiszek a szememnek, honnan volt ennyi pénze?... és mind nekem adta – sírta el magát végül.

Amikor odaért, az ügyvédi előszoba teljesen üres volt. Gondolkodott bekopogjon-e, aztán leült egy székre és várt. Pontban négykor, kinézett az ajtón az ügyvéd:

– Itt van, Regina kedves, jöjjön be, – invitálta barátságosan. – Azért vagyunk jelen, hogy tanúk előtt: Homolya Teréz, dr. Metzén Alpár és dr. Rokka Aladár, mint tanú és Réti Regina, akit a végrendelező akarata szerint meghívtunk, tehát a jelenlévők színe előtt, felbontom a lezárt végakaratot, amit a végrendelező saját kezűleg írt a jelenlétemben, és felolvasom önök előtt.

Regina azon gondolkodott, vajon kik lehetnek ezek az emberek? Nem tudta, nem sokat tudott Hermina néniék előéletéről, az sem régen derült ki számára, hogy volt egy

fiuk. Ki tudja, tán unokájuk is van, s most itt ül közöttük. Vajon kik ezek az emberek?... Hirtelen a nevét vélte hallani... felkapta a fejét, vajon miért szólították őt?...

– ... ismétlem, „... minden vagyonomat, a családi házat, a hegyi kunyhót és minden ingóságomat, Réti Reginára hagyom, aki a mi drága kislányunk volt életünk utolsó három évében, aki bearanyozta és boldoggá tette idős napjainkat...”

Az ügyvéd tovább olvasott, Regina zokogott.

Kisírt szemekkel érkezett haza, Öcsi megijedt, kislátá hozzá futott – Mami, miért sírsz, bántott valaki? Öcsi is kérdőn nézett rá – Nagy baj van?

– Jaj, ne ijedjete meg, nincs semmi baj...

– Ezek is örömkönnye, mami?

– Igen, olyasmi... Hermina néni minden vagyonukat rám hagyta... – mondta, s újra eleredtek a könnyei.

– De hiszen ez oltári, nem kell költöznötök... mégis miért sírsz?

– Nem érted, Öcsi! Anyira meg vagyok hatva...

– Mami, az mit jelent, hogy hatva vagy?...

Öcsi még napokig maradt, várta, hogy Regina kipihenje magát, túl legyen az utóbbi hónapok megpróbáltatásain. Együtt hárman, kimentek a temetőbe egy-egy csokorral, Hermina néni és Gáspár bácsi, vagy ahogy Tomika mondta, nagymama és nagypapa sírjához.

Azután Regina tervezgetni kezdett. Amint átírják a házat a nevére, kifestik az egész házat, felújítják kicsit, ha

Öcsi is benne van. Aztán átköltöznek a két nagyszobába Tomikával, Öcsi meg megkapja az ő szobájukat, s innen járhat ősztől gimibe, nem kell naponta utaznia.

Azután újabb ötletekkel állt elő. Elindítja az átíratást, mivel addig nem lehet a pénzből költeni, amit Hermina néni hagyott rá, mert nem lehet tudni az átírás mennyibe fog kerülni, addig felmehetnének a hegyi házikóba nyaralni. – Mit szölk hozzá? – Tette fel a kérdést, amikor hirtelen jött gondolatainak a végére ért.

– Mami, mi van ott a hegyen?

– A hegyen? Fák, mókusok, cinegék, őzek, bokrok, virágok, és levegő, finom friss levegő... – mondta ábrándosan, miközben feléledtek a régi erdőjárós időszakok az emlékezetében.

– Benne vagyok – mondta elgondolkodva Öcsi, de előbb hazamennék néhány napra, jó?

– Hát persze, és azzal is számolj, Öcsi, hogy a munkáért fizetni fogok. Tudom, minden nyáron el szoktál menni pénzt keresni, ha ez most miattam kimarad, kárpótollak helyette. Rendben?

– Nem is tudom, nővérkém, hát hiszen itt fogok lakni nálad egy évig, az elég kárpótlás, nem?

– Nem Öcsi, azt ingyen kapod, mert az én aranyos kisöcsém vagy. Én hiszem, hogy egy hónap alatt kifestjük az egész házat, még júliusban... azután nekem augusztusban már kezdődik a munka, te meg szabad leszel... ha nem végeznénk, még egy héttel megtoldhatjuk, igaz?

– Én benne vagyok, lássunk neki minél előbb.

A doktor továbbra is benézett minden nap, mint aki éppen arra járt. Megkérdezte Reginát, nincs-e szüksége valamire, segíthetne-e valamiben, esetleg erre a kis gézengúzra is tudna vigyázni, ha Reginának egyéb dolga akadna.

Tomika is hallotta, oda futott, a doktor elé állt karba tett kézzel, és igen ferde szemmel nézve rá, kijelentette:

– Én nem vagyok gézengúz... és tudok vigyázni magamra, igaz mami?

– Igen, igaz kicsim. Egyébként itt van velünk az öcsém is, ő is sokat segít. Köszönjük szépen.

Az egy hét nyaralás, jót tett mindhármójuknak. Sokat barangoltak a hegyen, játszottak Tomikával, pihentek közben ők maguk is. Regina kitakarította a kis házat, ebédet főzött, Öcsi viszont az udvart tette rendbe, a kerítést javította meg, hogy Tomika biztonságban játszhasson egyedül is, meg még fát is aprított, ha esetleg az őszi szünetben rászánja magát a nővére, hogy kijön Tomikával élvezni a hegyi levegőt, legalább tüzelőjük legyen.

Miután hazamentek, nekiestek a ház kifestésének, rendberakásának. Sokat dolgoztak, Öcsi közben megjavította a megjavítani valót, Regina kiválogatta a kidobnivalót, majd néhány új bútordarab, új szőnyegek is kerültek a szépen kifestett, takaros házba.

Regina életében új korszak kezdődött. Nyugodtabb, békésebb időszaka volt ez az életének. Dolgozott, Tomikát bölcsődébe vitte, Öcsi is velük lakott, ő is besegített az otthoni teendőkhöz, osztoztak jóban és rosszban, kölcsönösen segítették egymást. Több ideje volt, amit együtt tölthetett Tomikával és Öcsivel, akik a családot jelentették számára. Pihenésre, kikapcsolódásra is több ideje jutott, ami legfeljebb annyit jelentett, hogy együtt néztek rajzfilmeket, miután Tomikát lefektette, olyankor megnéztek egy filmet, ha öccsének sok volt a tanulnivalója, akkor viszont olvasott.

A több idő azt is jelentette számára, hogy egyre többet gondolt újra és újra Ivánra, a vele együtt töltött időszakra, és egyre jobban hiányzott az életéből. Előfordult, amikor éppen a kezében volt a telefon, keresgélgni kezdte Iván telefonszámát. Persze, hamar eszébe jutott, hogy azt bizony törölte, még a kezdet kezdetén, amikor Iván hívta őt néhányszor. Emlékezett az e-mailre is, amit kapott tőle, és olvasatlanul törölte, a címét is törölte a gépéből és az emlékezetéből is.

Egy alkalommal, szülői értekezletről tartott hazafelé. Azon a napon Öcsi vitte haza Tomikát a bölcsődéből, így ő dolgoa végeztével egyedül baktatott hazafelé. Már esteledett, észlelte, hogy valaki követi, egyre jobban szaporázza a lépteit, hogy beérje őt.

– Jó estét, Regina kedves! Olyan régen láttam, hogy vannak?

– Ó, köszönöm doktor úr, jól vagyunk. És ön?

– Regina kedves, ne doktor urazzon engem, szólítson csak a nevemen.

– De hiszen a nevét nem is tudom...

– Igazán? Lehel vagyok, és nyugodtan szólítson csak a nevemen.

– Rendben. Lehel, talán éppen erre van beteg?

– Nem, már hazafelé tartok, itt lakom a következő keresztutcában.

– Tényleg? Nem is tudtam.

– Ha van kedve, elmehetnénk néha együtt valahová, ha már az öcsikéje vigyáz a kisleányra... szüksége van magának is egy kis kikapcsolódásra.

– Ami a kikapcsolódást illeti, az is velük együtt történik, tévét nézünk, vagy játszunk, miután Tomika alszik, akkor meg Öcsi tanul, a tanév végén érettségizik, én meg olvasok, meg általában már fáradt is vagyok és alszom.

– Hétvégén sem enged meg magának egy kis szabadidőt? Magácska is magányos, én is... töltsünk együtt egy kis időt néhanapján. Mit gondol, lenne hozzá kedve?

– Ugye nem haragszik meg, de nem lenne kedvem hozzá. Én ugyanis, szeretek valakit, és sohasem fogok mást szeretni.

– Biztos abban, hogy az a valaki megérdemli a szerelmét, hiszen olyan fiatal még és szép, ne pazarolja az életét olyan emberre, aki meg sem érdemli önt.

– Bizonyára igaza van, Lehel, de ilyen vagyok, ezen nem tudok és nem is akarok változtatni. Bocsásson meg, én hazaértem. Jó éjszakát kívánok.

Tomika anyja nyakába ugrott és rögtön találta is az aznapi eseményeket. Miután megbeszéltek mindent részletesen, játszani ment, Regina viszont valami vacsorát szeretett volna összeütni. Odakiabált a fiúknak:

– Mit szeretnétek jobban, tojást, vagy virslit? – Virslit! – Tojást! – Ez utóbbi Öcsi kívánsága volt, de azonnal lereagálta, – jó lesz nekem is a virsli, majd holnap készítünk tojást. Figyelj Regina, neked randid volt az előbb?

– Honnan veszed, leskelődtél utánam?

– Láttam, hogy együtt jöttél a doktorral, csak gondoltam...

– Te ne gondoljál semmit, öcsikém. Csak beért hazafelé jövet, azt mondja ő is erre lakik. Egyébként, hívott randira...

– Tényleg? És?

– Mi az, hogy és? Semmi és... Nem fogok randizgatni vele, amikor mást szeretek...

– Te jó ég, még mindig?

– Még mindig, Öcsi. Egyszer szeret az ember életében... ha megtalálja a másik felét, nem keresgél tovább... nincs értelme...

– Bocsáss meg, hogy szóltam... Tudod, hogy csodállak? Már tíz évesen is olyan felnőttesen okos voltál. Tudod, hogy sokáig azt hittem, te vagy az anyám? Hiszen te neveltél, te etettél, öltöztettél, később te kísértél iskolába, te viselted gondomat, már elég nagy voltam, amikor megértettem, hogy a nővérem vagy, nem az anyám.

Tomika harmadik születésnapja közeledett. Eddig még egyszer sem volt alkalmuk megünnepelni. Az elsőn még amúgy is nagyon kicsi volt, a második körüli időszak tele volt káosszal. Kinek jutott volna eszébe születnapot ünnepelni, amikor a halál ólálkodott körülöttük. Hát, most itt az alkalom. Március volt, de még mindig kemény hideg volt az idő. A téli időszakban Öcsi egyre ritkábban járt haza, inkább itt maradt hétvégén is, eljárt barátokkal szórakozni.

Megkérdezte, hát az öccsét, hogy most ezen a hétvégén haza kíván-e menni?

– Igazán régen voltam már otthon, alighanem hazamegyek most mégis.

Később Regina egy levelet nyújtott át neki – ezt add oda anyának meg apának. Meghívtam őket Tomika születésnapjára a következő vasárnapra. Már három éves, és nem is ismeri a nagyszüleit. Illetve, úgy tudja, hogy halottak, pedig élnek, és nem is látták még az unokájukat.

– Persze, átadom, de ne táplálj hiú reményeket.

– Ha nem jönnek, akkor hármasban ünnepelünk. Mindenesetre jó nagy tortát sütök, tudom, hogy apa mennyire szereti.

– No, meg én is nővérkém, arról se feledkezz ám meg. Biztos, hogy elég lesz egy torta?...

– Te milyen éhetetlen vagy, hát, jó példát mutatsz Tominak, nem mondom... – évődött Regina.

Vasárnap már az asztalt terítette, öt főre, amikor Öcsi megszólalt a háta mögött.

– Ha eddig nem jöttek, már biztosan nem jönnek, mindjárt dél lesz...

– Ha nem jönnek, hát majd visszarakom a terítéket... – abban a pillanatban nyílt a kapu, mert megszólalt a csengő, – megjöttek! – sikoltott fel Regina, és futott eléjük.

– Apa! – kiáltott fel elcsukló hangon, majd apja nyakába ugrott. – Anya?

– Ismered anyádat, makacsabb egy öszvérnél. No, hol van az én kis unokám? Hadd lássam!

– Itt van, ő Tomika! – mutatott rá Regina az előszobában ácsorgó kisfiára – Tomika, ez itt nagypapa!

– Te is nagypapa vagy? Volt már egy nagypapám, de most már kinn alszik a temetőben, nagymamával együtt. Mindig ott alszanak, sosem jönnek haza. Ugye, te még nem mész a temetőbe aludni?

– Dehogyan megyek, most, hogy van egy ilyen okos kisunokám, dehogyan megyek!... – kacagott apa szívből, még a könnye is kicsordult. Bár az is lehet, hogy a kemény, vén medve kacagása éppen a könnyeit volt hivatott leplezni.

*

Közeledett a tanév vége. Öcsi leérettségizett, színjelesre. Éppen készülődött haza, hogy szüleit is megörvendeztesse sikeres érettségijével.

– Jó volt itt veletek! Attól tartok, hogy ezentúl ritkán fogunk találkozni. Most hazamegyek, azután a jövő héten megyek Kolozsvárra. Intézem a jelentkezésem az egyetemre, s utána nézek, hogy esetleg van-e esélyem bejutni egy kollégiumba, mert ha nincs, akkor le kell mondanom arról, hogy erdőmérnök legyek.

– Nem kell lemondanod, Öcsi, nem hagyom. Ha nem kapsz helyet a kollégiumban, keresel egy albérleti szobát, én is segítek, tanulnod kell, pengeéles eszed van, ne hagyd kárba veszni.

– Nővérekém, eleget segítettél, nagyon hálás vagyok neked, de ezentúl nem fogadhatom el, kell kettőtöknek a béred, meg kell állnom ezentúl a magam lábán, ha másként nem, hát levelezőn fogom végigcsinálni és dolgozom. A nyáron is dolgozni fogok az erdőgazdaságban, azután majd meglátom mi lesz. Tudod, hogy csak hétvégeken tudlak ezután meglátogatni titeket? Nagyon fogtok hiányozni.

– Te is nekünk, öcsikém, Tomikának is nagyon fogsz hiányozni, most még fel sem fogja, de én tudom. Ezután csak kettesben leszünk. Azért hétvégén gyere, ha tudsz. Apa is megígérte, hogy meglátogat bennünket máskor is, rád is számítunk, öcskös!

Reginának is véget ért az iskola. Ezúttal örült neki. Úgy tervezte, hogy egy két hetet itthon töltenek, nagy sétákra mennek, játszótérre, itthon az udvaron is sokat lehet játszani, ugyanis Öcsi bevetett jó nagy darabot fűmaggal a telekből, hogy ott játszhasson Tomika. Oda állított fel hintát, meg nagy homokozót készített a kisfiúnak, hogy

sokat legyen levegőn jó időben. Így persze kisebb lett a konyhakert, de nekik kettejüknek az is elég lesz. Regina ott munkálkodott, amikor Tomika belefeledkezett a játékba. Nagyon szeretett a homokozóban játszani.

Regina sokszor elnézte, mennyire bele tud merülni, kis kamionjával hordta a homokot, aztán várakat épített belőle. Ott állt előtte egy vödör víz, kis vödrével onnan merített s azzal öntözte a homokot, hogy megtapadjon... csoda szép dolgokat épített, olykor még a nyelve is kilógott, annyira elmerült, hogy teljesen megfeledkezett a világról.

Regina nézte őt hosszan, amint alkot. Nézte csokoládébarna bőrét, érett búzakaiasz színű haját, s küzdelmeit játék közben és azt a határozottságot, hogy meg tudom csinálni, csak azért sem adom fel.

Iván is ilyen lehetett gyerekként, s ilyen felnőttné is vált belőle. Nem adta fel, amit el akart érni, azt elérte... csak éppen érte nem küzdött... talán kezdetben igen, de már évek óta semmit sem tud felőle. Feladta... bizonyára már meg is nősült... talán mégsem szerette őt olyan szívből, igazán, ahogyan ő szerette Ivánt... lehet, hogy mégis el kellett volna fogadnia a doktor udvarlását? Azonnal meg is korholta magát: nem, sohasem tudná szeretni, mi értelme lenne? Sohasem fog senkit úgy szeretni, ahogy Ivánt szerette.

*

Július elején, a kora hajnali órákban indult útnak Iván, Gyuláról. Szelte a kilométereket, s folyton Reginára gondolt. Azt sem tudta, hol is keresse, a falujában-e, vagy

a hegyen, ahol először látta, talán éppen így, július elején, ahol először jött szembe vele? Nem tudta, csak azt tudta, hogy bárhol legyen is, meg fogja találni... meg kell találnia.

Ahogy fogytak a kilométerek, úgy lett egyre izgatottabb. Hová menjen, hol induljon el?... Végül úgy döntött, hogy egyenesen a falujába megy, ott talán megtudhatja, hogy egyáltalán ott él-e még a faluban. Egy olyan kis faluban, az emberek mindent tudnak egymásról, talán valaki útba igazíthatja őt.

A falu szélén megállt, ott hagyta a kocsiját egy fa alatt, és gyalog indult el. Nem látott egy lelket sem, teljesen üres, kihalt volt a falu, mintha lakatlan lenne. Amikor rátalált az utcára, ahol Regina lakott, benézett, és megállapította, hogy igen, az ötödik ház az, ahol ő felnőtt... vajon itt van most is? Itt él, és hamarosan újra láthatja?... Továbbment. A következő mellékutcából közeledett egy középkorú nő, bevárta és megkérdezte, tudja-e hol lakik Réti Regina?

– Azt tudom, ho' lakott, jóembör, de azt, hogy most ho' lakik, csak a zisten tuggya.

– Ezt hogy érti?

– Hát, senki se látta őtet má' évek óta, a zannya meg nem mond semmit, ha kérdezik akkó se. Így hát senki se tuggya mi van vele.

– De itt tanít az iskolában, nem?

– Hát, valamikó tanított, de má' régen nem lehet látni őtet. De, itt laknak a zannyáék a másik uccába', mennyen oda, ott kérdezze, én nem tudok semmit...

Más járókelőket is kérdezett, de szinte szó szerint, ugyanilyen választ kapott mindenkitől. Egy valaki említette, úgy tudja, hogy a városban él és tanít, benn Szeredán. Még izgatottabb lett, arra nem is gondolt, hogy ez ennyire kemény dió lesz.

A városban felkeresett néhány iskolát, persze azzal nem számolt, hogy nyári szünet van, minden iskola zárva, még ha talált is olyan helyet, ahol ott volt a portás, az is csak a vállát vonogatta, hogy ő nem szolgálhat senkiről semmilyen információval.

Iván egészen kétségbeesett. Csak járta az utcákat és minden szembejövő arcban Ginát kereste. Már harmadnapja rótt a város utcáit, és tán nem is volt már olyan utcája, ahol ne járt volna, de nem történt semmi. Gyakran megszólított járókelőket, hogy ismerik-e, tudják-e hol lakik, de nem járt szerencséivel.

Egy anyuka jött szembe, tíz év körüli fiacskájával, amikor azt gondolta Iván, végső elkeseredettségében, még ezt megkérdezi, azután feladja.

– Talán elsős lesz a gyermeke, és hozzá szeretné beíratni? – kérdezett vissza az anya.

– Igen! – vágta rá Iván, gondolkodás nélkül.

– Tudja mit apuka, akkor várjon még egy évet, megéri! Az én fiamnak is ő a tanító nénije, most lesz negyedikes... én mondom magának, várjon még egy évet, mert olyan tanítónő nincs más, mint Regina. Mindannyian nagyon szeretjük, no meg persze a gyerekek is, igaz-e Ákos?

– Nem tudom... – szólt a fiú szégyenlősen. Honnan is tudhatná ő, amikor neki eddig csak ez az egy tanító nénije volt.

Iván megnyugodott. Most már tudta, melyik iskolában fogja megtalálni, tudta, hogy meg fogja találni, azt is tudta, hogy él és jól van, tehát minden rendben. Kiengedte a fáradt gőzt és hazaindult.

Aztán otthon mégsem volt nyugta. Nem várhat szeptemberig... eddig várt türelmesen, de most már nem tudott várni. Két hét elmúltával újra útra kelt. Felment a hegyre. Ezúttal egy egész hétre jött, megszállt egy kis hegyi házban, és járta az erdőt, főképp azt az utat, ami Büdösfürdőt és Regina egykori faluját összeköti, ahol egykor régen találkoztak.

Arra gondolt, hogy talán a lány a szünidőt mégis otthon tölti a falujában, és feljár a hegyre, ahogy annak idején. Kell lennie egy nagy találkozásnak, újra! Ebből nem engedett.

Már ötödik napja rózta az erdei utakat, amikor a fenyvesek után tisztás következett, egy kellemes kis rét, telis-tele nyíló vadvirággal. Még mielőtt kilépett volna az erdőből megtorpant, hangokat vélt hallani, valami édes gyerekhangot, majd egy női hang válaszolt rá.

Ez a hang megütötte a fülét. A tiszta gyermeki hang, és a nő hangja, ami a szívéig hatolt. Kikukkantott a fák közül. Látott egy kisfiút lepkehálóval futkosni a pillangók után, majd kissé távolabb, talán az anyuka, hajlongott,

virágot szedett, s már egész nagy csokor volt a kezében. Elbűvölve nézte őket.

Végignézett az érintetlen természet lélegzetelállító kulisszáin, s olyan idillinek látta ezt a képet, a lepkéket kergető kislíval és a virágot szedő lánnyal, hogy belesajdult a szíve, ugyanakkor gyönyörűséggel és gyengédséggel töltötte el egész lényét.

– Tomika, ne fuss el messzire, kicsim... – kiáltott a kislí után, felegyenesedve az anya.

Iván lábai a földbe gyökereztek – Ő az!... *De hiszen ez Gina! Gina, egyetlenem, végre rád találtam.* Már lódult volna ki a fák közül, aztán hirtelen, mint akit villámcsapás ért, megtorpant... *férjhez ment... gyereke van...* majdnem felkiáltott fájdalmában: *elkészt! Hogyan is gondolhatta, hogy ennyi ideig várni fog rá? Hogyan gondolhatta, amikor tudta, hogy csalódottságában, fájdalmában hagyta el őt... De most itt van, itt van előtte, és ő látni szeretné, legalább még egyszer a szemébe nézni, legalább még egyszer súgni a nevét...*

Nem tudott ellenállni, kilépett a fák közül, ki a rétre, s elindult felé.

*

Amikor Regina észrevette a feléje közeledő férfit, az ajka elé kapta a kezét, hogy elfojtsa a sikolyt, ami kikíváncozott belőle. *Iván! Hogy kerül ide? Villództak benne a kérdőjelek. Miért éppen most? Miért nem előbb?*

Mit akar? Hogyan talált rá? Most mit tegyen? Mit mondjon neki? Istenem, adj erőt nekem! Söhajtott fel végül, megadva magát ennek a véletlen találkozásnak.

– Gina... – szólt a férfi, de elcsuklott a hangja. Nézte, csak nézte a lányt és megszűnt a világ létezni körülötte.

– Iván? Szervusz! – szólt Regina, és sikerült uralkodnia magán – Mi szél hozott?

A kérdés kijózanította Ivánt. *Mi szél?... Forgószél... Tornádó... Hurrikán!...* Megpróbált uralkodni magán, s már higgadtan szólt.

– Téged kereslek... – abban a pillanatban Tomika kiabálni kezdett:

– Mami, nézd milyen szép lepkét fogtam! – s futott az anyjához. Iván összeresztett, s ahogy közeledett a gyerek, egyre csodálkozóbbá vált a tekintete. Azt érezte, hogy egy gyerekkori fotója fut felé... amikor egészen közel volt már, csak akkor látta, hogy a kisfiú ugyanolyan, mint ő volt egy gyerekkori fotón... nem hitt a szemének... a saját vonásait látta a kis arcban, ugyanolyan sötétszőke haj volt a fején, a kissé előreugró áll is az övé... ez az ő gyereke? Ez tényleg az ő gyereke lenne? Megpróbált higgadt maradni. Ne vegyen észre rajta semmit Gina, azt szeretne volna ha tőle tudja meg.

Gina megcsodálta a lepkét, azután együtt elengedték, a kisfiú futott utána egy ideig, míg szem elől nem tévesztette. Kettejük között kínos csend állt be, míg Iván összeszedte a bátorságát és megkérdezte:

– A te fiad?

– Igen – bólogatott Regina.

– Férfihez mentél? – kérdezte Iván, s rettegve várta a

választ. Közben Tomika visszasomfordált s megkérdezte anyját ki ez a bácsi?

- Mutatkozz be neki szépen, majd ő megmondja...
- Én Tomi vagyok! – nyújtotta koszos kis kezét a kisfiú.
- Iván vagyok – megszorította a kicsiny kezét, és el sem eresztette – Hány éves vagy Tomi?
- Kettő és fél – sietett Regina kislánya segítségére.
- Nem is igaz, mami, már elmúltam három... márciusban... tudod?...
- Hihetetlen, hogy rohan az idő... – mentegetőzött Regina.
- Ügyes, okos kisfiú vagy – szólt Iván, és mintha könnyek csillantak volna meg a szemében.

Tomika nyafogni kezdett, hogy éhes, meg szomjas, hirtelen sok baja lett, Regina karjára fektette a méretes csokrot, a másik kezével kézen fogta kisfiát, s azt javasolta, menjenek haza. Elindultak, Iván is velük tartott, ott ment a gyermek mellett. Beszélgettek, a természet szépségeiről, az időjárásról, s egyéb jelentéktelen dolgokról, miközben a két lélek sikoltott, hogy nem beszélhetnek arról, amiről igazán szeretnének, arról nem beszélhetnek, mert az két emberre tartozik, és itt a harmadik is.

A gyerek újra nyafogni kezdett, ezúttal kifáradt, már alig vonszolta magát. Ekkor Iván leguggolt:

- Tudod mit, ülj fel a nyakamba, lovagolhatsz kicsit... gyere! – Ez nagyon csábítóan hangzott. A gyerek máris futott, s miután már ott ült újdonsült ismerőse nyakában, eszébe jutott, hogyan lovagolt nagypapa hátán, akkor azt

kellett mondania: gyí, te Fakó!

– Gyí, te Fakó! – kiáltotta el magát most is.

– Kapaszkodjál jól! – figyelmeztette Iván, majd megfogta a lábacskaít, és lassan, óvatosan felemelkedett – jól ülsz? Hát akkor, gyí te Fakó! – Ginának viszont odaszólt, hogy mutassa az utat.

Amikor elérték a patakot, akkor leszállt a lovas a lováról, ittak a patak hús vizéből, megmosták felhevült arcukat, aztán folytatták az utat. Ettől kezdve a lovas igencsak ragaszkodott a lovához.

A házikó előtt, Regina közölte, hogy hazaértek. Tomika lepattant a lova nyakából és húzta be az udvarba:

– Iván bácsi, gyere nézd meg, mit csinált nekem Robi, hintát, meg homokozót... nem csak itt, de otthon is... no gyere... – nógatta Ivánt, aki kétségbeesve nézett Reginára, mert szeretett volna időpontot kérni, hogy beszélgethessenek, no meg az a bizonyos Robi is zavarta nagyon, mert fogalma sem volt róla, hogy ki az... talán Regina mégis férjhez ment, s most más az apja ennek a fantasztikus kis kölyöknek?...

– Még egyszer ránézett Reginára, talán szól valamit, de az ment be egyenesen a házba, s ő csak nézett utána rémülten, s hagyta magát vonszolni be az udvarba.

– Látod, ott a hintám, a fára kötötte fel Robi, itt meg a homokozó, van kamionom, amivel hordom a homokot és várat építek... látod van ásóm, meg lapátom, vödöröm...

– Aha, látom, csodálatos játszóteret alakított ki neked az a Robi... és mondd kicsodád neked Robi?... – szólt közbe Iván, és lélegzet visszafojtva várta a választ.

– Hát, Robi!... Anya Öcsinek szokta nevezni, de azt mondta, nekem nem öcsi, hanem Robi...

– Aha, értem... – Lélegzett fel megkönnyebbülten, abban a pillanatban látta kilépni Reginát a házból, kötény volt elé kötve, és közeledett feléjük. Egészen megbabonázta, Gina talán szebb most, mint valaha volt... Meg akart szólalni, de nem tudott, aztán a lány megelőzte:

– Tomi, köszönj el szépen Iván bácsitól, az asztalon van a vacsorád, de előbb mossál kezet, alaposan!

– Iván bácsi, jössz holnap is?...

– De kicsim, tudod, hogy holnap utazunk haza...

– Nem maradhatnánk még egy napot? – könyörgött a kisfiú.

– Nem lehet Tomika, az élmünk is elfogyott, haza kell mennünk...

– Mikor indulnátok? – kapaszkodott az utolsó szalmaszádba Iván.

– A tízórás busszal megyünk...

– Elviszlek benneteket, úgyis készültem be a városba...

– Az tök jó lenne, van autód, Iván bácsi? Anya, menjünk Iván bácsival, jó?

– Ha úgy akarjátok, ám legyen – szólt Regina megadva magát, hiszen ő is várt valamire, viszont attól is rettegett, hogy újra beüljön Iván kocsijába... tudta, hogy megrohamozzák az emlékek.

Iván megkönnyebbült. Kapott még egy esélyt. Elköszöntek egymástól Tomival, majd futott be a házba, Regina még utána kiáltott – moss kezet alaposan, kicsim!

– Gina, mikor beszélhetnénk négyszemközt?

– Amint látod, sohasem vagyok egyedül. Mondd, van még miről beszélgetnünk? – kérdezte, de a hangja reszketett.

– Gina... igen van, sok mindent meg kell beszélnünk, kérlek...

– Rendben, majd holnap meglátjuk. – Azután gyorsan elköszönt, mert attól tartott, hogy elsírja magát, majd indult be a házba.

– Jó, akkor holnap tízkor jövök értetek – szólt még utána Iván, kicsit még várt, majd elindult ő is, mert már kicsordult a könny a szeméből.

– Mami, te miért sírsz? – kérdezte Tomika, amikor látta, hogy anyja szeme csupa könny.

– Nem sírok, kicsim, csak a szemembe ment valami – mentegetőzött Regina, és úgy vágyott rá, hogy jól kisírja magát, de lenyelte a könnyeit. – Te már mindent megettél? Akkor bizony nagyon éhes lehettél. Még maradt délről egy kis fánk, kérsz? – Mivel a gyerek bólogatott, így hátat fordított, hogy lekvárt kenjen a fánkra, és mély sóhajtások közepette újra lenyelte a tolakodó könnyeket.

*

Másnap, dél körül volt az idő, amikor Iván megállt a jelzett ház előtt. Mindegyikük izgatott volt. A leglátványosabban mégis Tomika izgult.

– Iván bácsi, ugye megnézed itthon is a játékaimat, meg a hintát, homokozót, ugye megnézed?...

– Kisfiam, ne legyél ilyen rámenőss, talán Iván bácsinak más dolga van...

– Nem... nincs más dolgom... megnézem persze... Egyébként, azt akartam javasolni, hogy menjünk el egy étterembe ebédelni.

– Hú, az tök jó lesz! Étterembe megyünk! – kiabált és futott be a táskával, amibe a játékait csomagolták össze. A többi csomagot is összeszedték, Iván vitte a nehezét, mert útközben megálltak egy élelmiszerbolt előtt, s Regina bevásárolt, mert mint mondta, otthon most üres a kamra, meg a hűtő is.

Mire Regina mindent a helyére rakott, addigra Tomika körbevezette Ivánt a házban, meg az udvaron is, megmutatta mi az övé, mit csinált neki Robi... elmesélte, hogy sírt anya örömkönnyeket, hogy övé lett a ház, mert nagypapa, meg nagymama kimentek a temetőbe aludni. Ivánnak kóválygott a feje a sok információtól, de igazából nem sokat értett belőle, csupán annyit, hogy ez a ház most Regináé és Tomikáé, de hogyan, miként abból egy kukkot sem értett.

Az étteremben ültek, vártak a felszolgálásra, limonádét szűröcsölgettek közben, amikor rájuk köszönt egy család, kifelé menet. Az anya rászólt a fiára:

– Köszönjél a tanító nénidnek, Ákos! – Csókolom – köszönt szégyenlősen a gyerek, az anya dorgálta – mikor tanulsz már meg köszönni, úgy, hogy ne kelljen figyelmeztetni?

– Nem is kell, Ákos ügyes fiú, és mindig szokott köszönni – szólt közbe Regina.

– Persze, csak mindig nógatnom kell... de milyen tündéri kisfia van Regina!... No, és itt az apuka, látom megtalálta a mi Reginánkat. Rábeszéltem a tanév végén, hogy várjon még egy évet a kisfiával, mert jövőre beírathatja magához... ugye Ákos, nekünk van a legtündéribb tanító nénink, remélem, apuka rám hallgat.

Iván bólintott, Regina meglepetten bámult rá, honnan ismerik ezek egymást, miféle kisfiát íratná be Iván? Itt valami félreértés lehet... vagy Ivánnak van egy nagyobb fia is? Nem értette, de bölcsen hallgatott, s egyelőre lenyelte ezt a keserű pirulát is.

Amikor hazaértek, Tomika futott be a házba, mindig ő szeretett az első lenni. Közben Regina odasúgta Ivánnak, hogy lefekteti Tomikát, ilyenkor aludni szokott, s azután beszélgethetnek.

Csakhogy Tomikát most nehéz volt rávenni, hogy aludni menjen. Mindaddig, amíg Iván meg nem ígérte, itt marad, amíg ő fel nem ébred, addig Regina nem bírta vele. Még akkor is, amikor ágyba bújt, odasúgta anyjának, el ne eressze Iván bácsit, amíg ő alszik. Miután Regina biztosította afelől, akkor nyugodott meg végül, de még anyja után kiáltott:

– Igyekszem gyorsan aludni, hogy minél előbb felébredjek, jó?

Iván ott ült a fotelben, a nappaliban. Regina intett neki, hogy kövesse, majd a konyhában az ebédlőasztalnál kínálta helytel.

– Itt beszélgethetünk. Kérsz kávét, vagy teát főzlek, esetleg limonádét?

– Ha te is kérsz, akkor kávét...

Amíg a kávé készült, ásványvizet és poharakat készített oda az asztalra, majd tálcára tette a két csésze kávét, a kockacukrot, s azt is az asztalra helyezte.

– Még megnézem, elaludt-e már – suttogta, majd lábujjhegyen beosont a szobába. – Úgy alszik, mint a tej – mondta mosolyogva – hát, itt az idő, beszéljessünk. Miért jöttél?

– Azért, hogy beszéljessünk... hogy tisztázzunk mindent, elmondom, ami azután történt, miután elrohantál a térről. Azután te is elmondod, ami veled történt, jó?

Regina bólintott. Miután kortyoltak egyet a kávéból Iván belekezdett.

– Előljáróban csak annyit, hogy nem az volt, aminek látszott. Időrendi sorrendben mesélem, így lassan számodra is ki fog derülni. Az a szőke, aki rám akaszkodott, Móni volt. Gyerekkorunktól ismertük egymást, a szüleink jó barátságban voltak. Sokat emlegették, hogy ha megnövünk, akkor majd összeházasodunk. Én idősebb voltam, négy évvel Móninál, csak röhögtem rajta, meg sem fordult a fejemben, hogy ezt rajtam kívül, mindenki komolyan gondolja. Móni apja juttatta be apámat is a parlamentbe, nekem is ő szerezte az állást később.

– Móni aznap bejött hozzám a munkahelyemre, hogy beszélni akar velem. Megvárta kinn a folyosón, amíg végzek, s így együtt jöttünk ki az épületből.

– Azért jött, hogy vegyem végre komolyan, mert már itt az ideje, hogy összeházasodjunk. Én próbáltam neki megmagyarázni, hogy abból nem lesz semmi, mert mást szeretek, és már el is jegyeztem azt a lányt, akit feleségül veszek.

– Azt hitte, csak tréfálok, egyáltalán nem hitte, hogy komolyan beszélek. Te is láthattad, hogy rám akaszkodott, én meg győzködtem egyfolytában, hogy menyasszonyom van. Nem értettem, hogy nem érti, ő komolyan vette azt, amit anyáink eldöntöttek. Én elhiszem, hogy ez félreérthető helyzet volt, de próbáltam nem goromba lenni vele. Ott volt a téren Adél is, aki, oda jött akkor, és felpofozott engem. Talán őt is láttad? – Regina bólintott – Annyira sajnálom.

– Adélt egy partin ismertem meg. A feleségek szervezték mindig a pazar partikat. Én egyedül mentem és Adél is, ott ismertettek össze bennünket, hogy ne legyünk magányosak. Adél elvált nő, volt neki egy öt éves fia. Csupán táncpartnerek voltunk. Megmondtam neki mindjárt az elején, hogy én szeretek valakit, aki nem lehet itt, úgyhogy ne számítson többre. Elfogadta, a gyerek miatt ő sem volt mindig mindenhol jelen, meg én sem. Aztán amikor te feljöttél Pestre, hívott egy partira, és én megmondtam neki, hogy nem megyek és a továbbiakban ne is számítson rám, mert menyasszonyom van. Azt a pofont ma sem értem, de feltételezem, ő mégis többre számított, valószínűleg, el sem hitte, hogy menyasszonyom van, aztán amikor ott várt a téren és meglátott Mónival, talán azt hitte, ő a menyasszonyom, csak odajött és szó nélkül felpofozott.

Nem értettem, de ezentúl már nem is érdekelt, azóta sem láttam.

– Azután megláttalak téged a hirdetőoszlopnál, és akkor nagyon megijedtem, hogy félreérted azt, amit látsz. Tudtam, te más vagy, a te tisztaságod ott fénylett a szemedben. Azért futottam utánad, hogy megmagyarázzam, de mielőtt befordultam volna a mellékutcába, onnan fordult ki egy taxi, persze nem néztem szét, mert szerettelek volna utolérni, de a taxi elütött, s onnantól semmire sem emlékeztem.

– Micsoda, elütött a taxi?... Te jó ég! Az a taxi, amiben ültem?...

– Hogyan, te a taxiban ültél?...

– Igen, ott egy kapuban tett ki egy utast a taxis, és én megkértem rá, hogy vigyen el onnan. A hátsó ülésen ültem, sírtam... a taxi elindult, aztán hirtelen megállt, a taxis rám ripakodott, hogy menjek, hívjak másik taxit, mert neki a mentőket kell hívnia, meg a rendőrséget, és a helyszínelés sokáig fog tartani... semmit sem értettem abból, amit mond. Nem vettem észre, hogy elütött valakit, el voltam foglalva a magam bajával, nem értettem miért nem akar elvinni, csak amikor nagyon kezdett velem ordítózni, akkor kiszálltam és elrohantam... fogalmam sem volt róla, elütött valakit, és hogy az éppen te voltál. Istenem... talán ha tudom, nem rohanok el... de elrohantam... és mi történt veled?

– A taxiban voltál?... Ó, ha ezt tudom, talán minden másként történt volna. Átestem a taxin és a másik felén landoltam. Egy hétig nem tértem magamhoz. Erős ütés érte a koponyámat. Egy hét után derült ki számomra

minden. Addig eszméletlen voltam. A bal lábam is eltört két helyen, gipszben voltam egy hónapig. Az anyám járt a lakásomon időközben, talált valami papírt, amire az volt írva „Vége”, meg megtalálta az ágyra terített piros ruhát. Oda adta Móninak, a ruhát is meg a gyűrűt is, azt hitte őt jegyeztem el. Miután megmondtam neki, hogy nem őt, hanem téged, kitörölte a számodat a telefonomból, mindent megtett, hogy Mónit vegyem feleségül. Akkor összeveszttem az anyámmal, töröltem a számát is, és azóta nem is láttam őt. Csak az apámmal tartottam a kapcsolatot telefonon.

– Akkor gondolkoztam el az életemről. Nem tudtam, hol vagy és mi van veled. Semmit sem tudtam rólad, csak azt, hogy nagyon szeretlek és nem tudok nélküled élni.

– Amikor végül, hazaengedtek a kórházból, a laptopomon megtaláltam a számod. De a hívásomra nem válaszoltál, e-mailt is írtam... bizonyára el sem olvastad... nem tudtam, mit tegyek, de lassan körvonalazódni kezdett bennem minden. Felismertem, hogy bennem van a hiba, azt hittem, ha pénzem van, akkor mindent elérhetek, s rájöttem, hogy téged nem, s nekem te jelentettél mindent, az életet.

– Eldöntöttem, hogy megváltozom, rájöttem, nem téged kell megváltoztatnom és hozzá idomítani a jóléthez, hanem nekem kell megváltoznom és olyanná lennem, amilyen te vagy.

– Várj – szakította félbe Regina – felébredt Tomika, mindjárt itt lesz. Maradj itt, este, miután elalszik, folytatjuk.

Oly békésen telt a délután, mint egy boldog családban. Regina, ha teheti, talán lubickol a boldogságban. *Igen, ilyen életre vágyott mindig, ilyenre, de ez most álom, ez nem a valóság. Félt élvezni ezt a boldogságot, félt, hogy elillan, mint ahogyan egyszer már véget ért egy csapásra. Átgondolta számtalanszor min ment keresztül Iván. Borzasztóan sajnálta, mert nagyon megszenvedte ő is a szakításukat, ha belegondol, teljesen ártatlan volt az ügyben, amiért otthagya őt... de mégis szükség volt erre, mert mintha Iván most egészen más ember lenne, mint akkor volt, és neki ez az Iván sokkal, de sokkal jobban tetszik. Akkor is tetszett, hiszen akkor szeretett belé, csak éppen elért a tudatáig, hogy mégsem hozzá való, mégsem illenek össze. De most más, megviselték őt is ezek a fájdalmak... Vajon ténylegesen megváltozott, vagy ez csak egy rózsaszín köd, ami játszik vele, majd aztán újra a régi Iván lesz? Nem tudta, mit gondoljon. Nem tudta, és megpróbált most nem gondolni rá, hiszen még évek vannak hátra, amiről csak ezután hallhatja a beszámolót.*

Egy kicsit attól is megrettent, hogy Tomika ennyire még senkihez sem ragaszkodott. Még Öcsihez sem, pedig őt igazán szerette és sokat is voltak együtt. Ilyen egy csapásra még soha sem barátkozott meg senkivel, mintha csak megérezte volna, hogy ugyanazon vér csordogál az ereikben. Hihetetlen.

Persze Ivánon is észrevette a kezdeti meglepetést, a rettegést, mert nem tudhatta, hogy ő nem ment-e férjhez, sőt, talán azt sem, hogy Tomika az ő fia, de arra már rájött, száz százalékban biztos benne, hogy felismerte ő is, hiszen úgy hasonlít rá, hogy csak fiú hasonlíthat ennyire az apjára. De hagynia kell még, hagynia kell tépelődni, amíg nincs elég bizonyosság felőle, hogy ténylegesen más ember lett, tényleg megváltozott. Nem, nem akar még egy csalódást, még egy olyan csalódást... Nem lesz könnyű préda, nem, amíg nincs bizonyosság. Iszonyúan nehéz megállnia, iszonyúan... talán Ivánnak is, de most erősnek kell lennie, erősnek és határozottnak.

Tomikának is remek napja volt. Sokat játszott Iván a fiúcskával, és játszottak hármásban is. Aztán gyümölcsöt szedtek a kertben, Iván még a fára is felmászott, mert Tomikának a legszebb alma kellett, és az jó magasan volt. Úgy falta aztán azt az almát, mintha még életében nem evett volna. Élvezte a délutáni játékot, jól elfáradt, majd a vacsoránál hihetetlenül sokat evett. Az esti mesét is együtt nézték hárman. Tomika Regina ölébe bújtt és el is aludt, mielőtt a mese véget ért volna.

Ott ültek ismét az ebédlőasztalnál, szemtől-szembe. Ezúttal teát szürcsölgettek, s Iván folytatta a beszámolót.

Elmondott mindent a legapróbb részletekig, azt, hogy felmondott a munkahelyén, azt is, hogy hogyan osztotta szét a pénzét hajléktalanoknak, meg alapítványoknak, hogyan szegődött el segédmunkásnak kőművesek mellé,

hogyan költözött Gyulára, és mikor már úgy érezte, hogy megváltozott, már nem a régi, akkor elindult Regina megkeresésére.

Itt járt a múlt hónap végén, először a falujában kereste, de ott nem tudtak róla semmit, valaki mégis mondott annyit, hogy talán itt van a városban, Csíkszeredán.

Mivel már minden iskola zárva volt, csak az utcákat róttá és kérdezősködött utána, de senki sem tudott róla, amikor szembejött az az anyuka a fiával, akivel az étteremben találkoztak, akkor arra gondolt, hogy még őt megkérdi, azután feladja.

– Az anya mindjárt eldicsekedte, hogy te vagy a fia tanító nénije, és megkérdezte, hogy talán a fiam első lesz és hozzád akarom beíratni. Én rábólintottam. Akkor még megpróbált rábeszélni, hogy várjak még egy évet, mert te jövőre kapsz majd elsőöket. Így hát, azt is megtudtam, mennyire szeretnek téged a tanítványaid, sőt, a szüleik is.

Regina boldog volt, hogy ez is tisztázódott, aztán mélyen elgondolkodott, hogy mennyit szenvedett ő oktanul. Nem szabad így elfutni a problémák elől, igenis tisztázni kell mindent. Mennyit szenvedtek mindketten, értelmetlenül, csak mert nem bízott Ivánban... talán volt rá oka, megbízhatatlannak hitte, de most egy másik Iván ül itt vele szemben, most már tudna bízni benne, többé nem bízná az életét a vaksorsra, ahogyan akkor tette.

Iván közben elbeszélésének a végére ért, egészen addig, amíg találkoztak az erdei tisztáson. A gyerekről

nem szólt, várta Regina beszámolóját, várta, hogy megerősíti benne a hitet, hogy Tomika az ő fia.

– Most rajtad a sor, mesélj, tudom, hogy neked még nehezebb volt, hidd el, annyira sajnálom.

Regina is belemerült a mesélésbe, elmondta minden kínját, keservét. Azt is elmondta, hogy mennyire megijedt a terhességtől, nem hitte, hogy egyedül mindent meg tud oldani. Felment a hegyre, Hermina néniék házikójába, végső elkeseredettségében meg akarta ölni magát...

– Tudod, hogy meg akartam halni? – mondta sírva. Ahogy előjöttek az emlékek, egészen felzaklatták, s kitört belőle a zokogás.

Iván is meghatódott, azt sem tudta mit is tegyen, majd a lány kezére tette a kezét és azt suttogta – bocsáss meg, kérlek bocsáss meg nekem, te igazán nem érdemelted meg, nekem kellett volna kétszer annyit kapnom a vezeklésből, mert te semmiről sem tehetél... te ártatlan voltál, annyira, de annyira sajnálom... Olyan jó lett volna melletted lenni akkor... hogyan tehetem jóvá, hogyan?...

Regina összeszedte magát gyorsan, elhúzta a kezét – nem te tehetsz róla, nem te vagy a hibás... azt hiszem mindketten egyformán hibásak vagyunk. Szerencsére a fenyves cinegék észhez térítettek... annyira hálás vagyok nekik... nincs nagyobb boldogság, mint az anyaság, nekik köszönhetem, hogy nem dobtam el magamtól ezt a mérhetetlen kincset.

Iván szeme is megtelt könnyel. Egy ideig hallgattak mindketten, csak a gondolataik cikáztak a múltban, s

mindketten érezték a mérhetetlen veszteséget, amibe sodorták magukat. Végül Iván szólalt meg újra.

– Még mindent helyrehozhatunk, még előttünk az élet... Mondd, Tomika tudja, hogy én vagyok az apja?

– Nem, nem tudja.

– Nem akarod neki megmondani?

– Nem. Túl sok idő telt el, elég nagy már ahhoz, hogy maga válasszon magának apát.

– Azt hiszem, igazad van. Köszönöm, hogy adsz rá lehetőséget... – megbicsaklott a hangja, elhallgatott. Egy ideig némán nézték egymást, azután még Regina befejezte élete történetét, egészen addig a napig, amikor újra találkoztak.

Már mindketten tudták, ismerték egymás kálváriáját. Átérezték nem csupán a maguk, hanem a másik vezeklését is. Egyiküknek sem jutott eszébe vádaskodni, a másikat hibáztatni, valahogy érezték, hogy mindketten hibáztak és azt is érezték, hogy ez elkerülhetetlen volt, ahhoz, hogy újra egymásra találjanak. Végül Iván szólalt meg.

– Ennek így kellett történnie. Különben, talán soha nem látom be azt, hogy nem téged kell megváltoztatnom, hanem nekem, magamnak kell megváltoznom. Sajnálom, hogy édesanyád azóta sem békélt meg veled és azt, hogy mennyi nehézségen kellett keresztülmenned. Az anyámat én sem láttam azóta. Ha fel kell mennem Pestre, olyankor apámmal találkozom, megiszunk valamit, s órákon át beszélgetünk, de ő sem tudja a mai napig, hogy hol élek, hol lakom, azt nem mondtam el neki, mert anyám kisedné belőle, így nem

tudja megtenni. Ha majd mi mindent helyrehozunk, akkor őket is meglátogatjuk és biztosan megbékélnék velünk és a sorsunkkal.

Regina bólintott, aztán az órára pillantott. Hajnali négy óra volt. Tudta, hogy Ivánnak másnap haza kell mennie, tehát aludnia is kell, mielőtt nekivág a hosszú útnak. Azonnal intézkedett. Iván ott alhat a kishálóban, ami Öcsié volt eddig, aludjon, ameddig jólesik, nem mehet kálvárián a hosszú útra.

– Lehet egy kérésed? – kérdezte Iván kissé feszélyezetten – gyertek el hozzám Gyulára. Az egyik hétvégén értetek jöve, a másikon hazahozlak titeket. Töltsetek nálam egy hetet, ha te is akarsz és Tomika is. Csak előbb téged akartalak megkérdezni.

– Benne vagyok, összehozhatjuk addig míg tart a szünidő, ha Tomika is akarja – tette hozzá.

– Köszönöm – mondta Iván meglepetten. Azután indultak, hogy aludni menjenek. Regina még bevezette Ivánt Öcsi szobájába, ott kényelmesen megalhat, aludjon ameddig jólesik, senki sem fogja zavarni.

Miután jó éjszakát kívánt, indult kifelé, egymásra néztek. Iván egy halk köszönetet suttogott, majd, ahogy ott álltak egymással szembe, nézték egymást percekig, majd egy-egy tétova lépést tettek a másik felé, s összeölelkeztek. Úgy álltak ott hosszú percekig némán, majd mindketten aludni tértek.

Tomikának nagyon hosszú volt a két hét, epedve várta már Iván bácsit és az utazást. A türelmetlenségén némiképp enyhített az, hogy az előtte lévő hétvégét Robi náluk töltötte. Jó volt újra együtt lenni hármasan. Tomikával is sokat játszhattak, no meg a testvérpár egymással is megbeszélhette a világ dolgait.

Regina alig várta, hogy elújságozhassa, Iván itt járt és a következő hétvégén ők mennek hozzá Gyulára. Elmesélte a részleteket is, azon a napon Ivánt baleset érte, és mennyire megváltozott, változtatott az életmódján, és azon szorgoskodott évekig, hogy megteremtse a feltételeket az új, közös élethez.

– Lehet, hogy mégis összeházasodtok? – kérdezett rá Öcsi nagy meglepetésében.

– Talán... még ismerkedünk, újra... no meg Tomikán is múlik, ő még nem tudja, hogy Iván az apja, de nagyon ragaszkodik hozzá, szinte a találkozásuk óta... ne szóld el magad Öcsi, neki magának kell megtalálnia az apját... ezt mondtam Ivánnak is. Majd meglátjuk, egy héten át nála leszünk, meg kell bizonyosodnunk róla, kitart-e ez a ragaszkodás. Meg hát közben, én is jobban fogom látni, hogy valóban más ember lett-e?

– Nővérkém, mi lesz a házaddal, mert ahogy én látom, te kész vagy odaköltözni Gyulára?

– Ne szaladjunk a rúd elé, Öcsi, még semmi sem biztos... egyébként én tényleg kész lennék odaköltözni. Gyula egy kisváros, nem olyan, mint Budapest, bár még nem ismerem, de ahogy Iván mesélt róla, szimpatikus... igaz, nincsenek hegyek, de a sík vidékhez is hozzá lehet

szokni. Bár ez a ház már hozzám nőtt, de nem szakadok el tőle végleg, majd a tiéd lesz, Öcsi, ha megnősülsz, lesz hol laknotok, mi meg megalhatunk nálatok, ha erre járunk.

– „Ábrándozás az élet megrontója...” mondá Vörösmarty...

– ... és mondá Öcsi, aki nem tudja a folytatását: „...*mely, kancsalul, festett egekbe néz...*” Igazad van, ne tervezzük még a jövőt, nehogy aztán rosszul süljön el.

– Nem fog... Ha valaki négy év után visszajön érted, az tényleg szeret téged. Ahogyan te mondtad, amikor visszautasítottad a doktor udvarlását: csak egyszer szeret az ember életében. Ezt mondtad, igaz? Iván a gyerekről sem tudott, miattad jött, mert ő is szeret téged. Csak nekem van ilyen okos nővérem... büszke vagyok rád, ugye tudod?

Iván szombaton érkezett és vasárnap, reggeli után, indultak Gyulára. Tomika egész úton locsogott, nem fogyott ki a kérdésekből, nagyon élvezte az utazást. Száz kilométerenként megállt Iván, hogy Tomika kedvére szaladgáljon a mezőn, vagy futkározzon a virágos domboldalon. Majd egy vendéglőben meg is ebédeltek, s ebéd után lassan elnehezültek a pillái, és elaludt Regina ölében.

Amint megállt az autó a kapu előtt, rögtön kipattant a szeme.

– Megérkeztünk?... Hurrá, megérkeztünk! – örvendezett.

Körbevezette őket a házban. A földszinten volt a konyha és ebédlő, fürdőszoba és a nappali. Ez utóbbi L alakú volt. Az L-betű kisebbik szára könyvtár-szoba volt. A földtől a mennyezetig be voltak építve az üvegajtós szekrények, amik még nem teltek meg egészen. Még egy aprócska íróasztal, és egy hintaszék állt az ablak előtt.

A nappali része is ízlésesen volt berendezve. Tomika csodálkozva kérdezte.

– Iván bácsi, te itt alszol a kanapén? Hol fogunk mi aludni mamival?

– Gyertek, megmutatom... Én sem itt alszom, hanem fenn... Ez itt a hálósoba, ebben a másikban meg alhattok ti. Igaz, még hiányos a berendezés, de van két ágy benne, meg egy szekrényke a játékoknak. A ruháitokat viszont elhelyezheted itt a hálóban, Gina, az egyik szekrény üres. Nem volt elég pénzem arra, hogy teljesen berendezzem, de megoldjuk valahogy.

– Teljesen rendben van, – bólogatott Regina, s a lelke mélyén örült, hogy Ivánnak nincs pénze. Hiszen, a múltból úgy emlékezett rá, hogy szórta a pénzt, és ezzel most nagyon elégedett volt, hogy a munkája révén tette rendbe a házat és bútorozta be, lassan, részletekben.

Regina minden este, amikor lefeküdt, végiggondolta az aznapi történéseket.

Egy este színházba mentek, a szabadtéri Várszínházba. Nagyon hangulatos volt, fenn a csillagos ég, körülöttük az ósdi várfalak. Az este illatos volt és kellemes, a darab nem igazán volt érdekes, inkább nézték a csillagos eget, míg Tomika elaludt az ölében. Így aztán az első felvonás után hazamentek. Iván cipelte a gyereket házáig. Otthon

aztán csak lehúzta róla a cipőt, nadrágot, s ágyba bújította, fel sem ébredt, aludt reggelig.

Volt olyan, amikor a gyulai fürdőben töltötték az egész napot. Azt nagyon élvezte Tomika. Iván tanította úszni, még őt is, mert, bár főiskolás korában megtanult úszni, de azóta nem jutott el uszodába sem, így igen bizonytalan volt önmagában. *Ne félj, nem hagyom, hogy elmerülj, csak végy nagy levegőt és evezz!* Mondogatta Iván, és ment, amíg Iván mellette volt mindig jól ment, de amikor nem volt ott, azonnal elbizonytalanodott.

Vittek magukkal társasjátékot is, játszottak, beszélgettek, mesét meséltek Tomikának. Jól telt a nap, ott is ebédeltek a strandon, fagyiztak, majd Tomika aludt is keveset délután, de hamar felébredt, ő különösen élvezte a vizet.

Regina észrevette, hogy Iván egyre gyakrabban rajta felejt a szemét és vágyakozva nézi őt. Esténként, miután Tomika aludni ment, ők ketten még sokat beszélgettek, de Regina egyre korábban ágyba menekült, arra hivatkozva, hogy fáradt. Pedig nem volt fáradt, Iván elől menekült, vagy önmaga elől... Várt valamire... talán arra, hogy újra megkérje a kezét... aztán meg éppen az elől menekült... félt tőle, hogy bekövetkezik, és nem tudta, még mindig nem tudta, mit is válaszoljon neki...

Egy este telefonáltak Ivánnak a munkahelyéről, hogy másnap menjen be, mert nem tudják nélküle megoldani a felmerült problémákat. Ecsetelték is, hogy miről van szó. Iván azt mondta, nem fog sokáig tartani, talán néhány óra. Reggel nyolckor ment el.

Regina és Tomika nagyon jól érezték magukat a parkká alakított kertben. Állt ott egy öreg juharfa, Iván annak a fának egyik erős ágára kötötte fel a hintát Tomikának. Sokat hintáztott, és persze homokozót is rögtönzött Iván a gyerekek, megtöltve finom szürke homokkal, és egy kis csúszda is volt a homokozónál. Eljátszott egyedül is, akár egész nap.

Regina megfőzte az ebédet és ebédeltek is ők ketten, Ivánét viszont melegre tette, hogy ne hűljön el mire hazaér. Tomika aludni ment ebéd után. A sok játék után, jól bele is húzott.

Még aludt, amikor Iván hazaért. Örült a finom ebédnek, s egy pillanatra magához is ölelte Reginát, miközben megköszönte. A lány gyorsan kibontakozott a karjai közül és leszedte az asztalt. A férfi hosszan nézte, amíg könny szökött a szemébe. Akkor megindult ki a kertbe, de Regina utána kiáltott – Iván! – Igen, – fordult vissza gyorsan, akkor a lány hozzá futott és a nyakába ugrott, a férfi is átölelte és csókolóztak, kifulladásig.

Miután Tomika felébredt, Ivánnal a kertbe mentek. A gyerek megmutatta azt a csodavárat, amit délelőtt épített a homokozóban. Azután ketten még tovább építették. Közben megbeszélték, hogy lenyírják a fűvet.

– Én is, én is akarom... ugye hagyod Iván bácsi, hogy én irányítsam? – Hát persze, – hangzott a válasz.

Regina elmosogatott, amíg Iván és Tomika a fűvet nyírta a kertben. Berregett a fűnyírógép, Tomika is kitartóan baktatott utána. Ő fogta a nyelet, ahol elérte, mögötte Iván, de a kislány hitt benne, hogy ő irányítja,

hiszen ő megy elől. Ehhez ragaszkodott is, kitartott végig, boldog volt, hogy ő is dolgozik, Iván bácsival együtt.

Miután rendet rakott a konyhában, kitekintett az ablakon. Láta az idillt, amint apa és fia együtt dolgozik. Nézte őket hosszan: *hát igen, az élet apró darabkákból van összerakva, annyi a dolgunk csupán, hogy az érdes részeket összeccsiszoljuk.*

Elmosolyodott, majd kiment ő is a kertbe, megcsapta a frissen nyírt fű illata. Mindig is szerette ezt az illatot, mélyeket lélegzett ahogy sétált a rózsafák között és gyönyörködött a nyíló virágokban, szagolgatta, csodálta az illatukat. Láta, amint Iván megindul, a levágott fűvel telt dobozzal, a komposztáló felé. Ugyanakkor hallotta Tomika hangját:

- Abban mi van, Iván bácsi?
- A fű, amit levágtál.
- Mit csinálsz vele, hová viszed?
- A komposztálóba.
- Neee... öntsd ki, én szeretek benne hemperegni...

Robival mindig úgy szoktuk.

– Tényleg, hát akkor gyere! – majd kiöntötte a fűre a doboz tartalmát – Tessék! – miután Tomika belevetette magát, majd széttúrta a fűvet és hemperegni kezdet benne, Iván is mellé ült, felmarkolt egy adagot két kézzel és a gyerekekre szórta, majd maga is végig hemperedett benne. Tomika kacagott, majd Iván is, élvezték a játékot. Regina kissé távolabbról gyönyörködött bennük.

Miután kihemperedték magukat, felkeltek, s még jobban kacagtak, amikor látták, milyen maszatosak, koszosak lettek a fűzöldtől.

– No, most mehetünk összegereblyézni az egészet – szolt Iván, miután véget ért a móka.

– Várj, Iván bácsi, én is... én is segítek... – futott a homokozóhoz, felkapta a kis gereblyét, majd váratlanul Iván elé állt, – mondd, szólíthatlak apának? – Ivánt meglepte a kérdés, hirtelen nem is tudta mit is válaszoljon, aztán megsimogatta a gyerek szösze fejecskéjét – ezt kérdezd meg inkább édesanyádtól – mondta végül.

Tomika azonnal sarkon fordult és futott Reginához:

– Mami, szólíthatom Iván bácsit apának?... azt mondta, téged kérdezzek ... – Regina is egészen meghatódott az ötleten, szinte gondolkodás nélkül rávágta:

– Igen, szólíthatod... hiszen az édesapád, – suttogta egészen halkán. Tomika meg sem hallotta, már futott vissza Ivánhoz, hogy elújságolja a jó hírt. Iván azonban meghallotta, könnybe lábadt szemmel nézte Reginát, majd amikor elérte a kisfiút felkapta, magához ölelte majd elindult Regina felé. A könnyek végig folytak maszatos arcán, lecsúsztotta a gyereket és megállt a lány előtt.

– Köszönöm – suttogta. Nézték egymást, majd összeölelkeztek. Regina váratlanul hangosan felzokogott.

– Mami, miért sírsz? – futott hozzá nyomban Tomika.

– Nem sírok, kicsim, ezek örömkönnyekek.

– Örömkönnyekek? Te is szereted apát, ahogyan én?

– Igen, kicsim, én is szeretem... – csuklott el a hangja újra.

– ... hurrrrááá! Van apukám, van apukám!

Iván lehajolt érte, felemelte, magához ölelte a fiát, azután a karjára ültette, a másik kezével átkarolta Ginát, s így boldogan összeölelkezve bementek a házba.

Vége!

Kőműves Ida: Vaksors - kisregény